

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc

revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Acest roman a fost digitizat în cadrul proiectului Muzeul Digital al Romanului Românesc 1901-1932, inițiat de Revista Transilvania, organizat de Complexul Național Muzeal ASTRA și co-finanțat de Administrația Fondului Cultural Național.

Sugestie de citare a arhivei:

Baghiu, Ștefan, Vlad Pojoga, Cosmin Borza, Andreea Coroian Goldiș, Denisa Frătean, Daiana Gârdan, Alex Goldiș, Emanuel Modoc, Iunis Minculete, David Morariu, Ovio Olaru, Teodora Susarenco, Andrei Terian, Radu Vancu, Dragoș Varga. *Muzeul Digital al Romanului Românesc: 1901-1932*. Sibiu: Complexul Național Muzeal ASTRA, 2020. https://revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932.

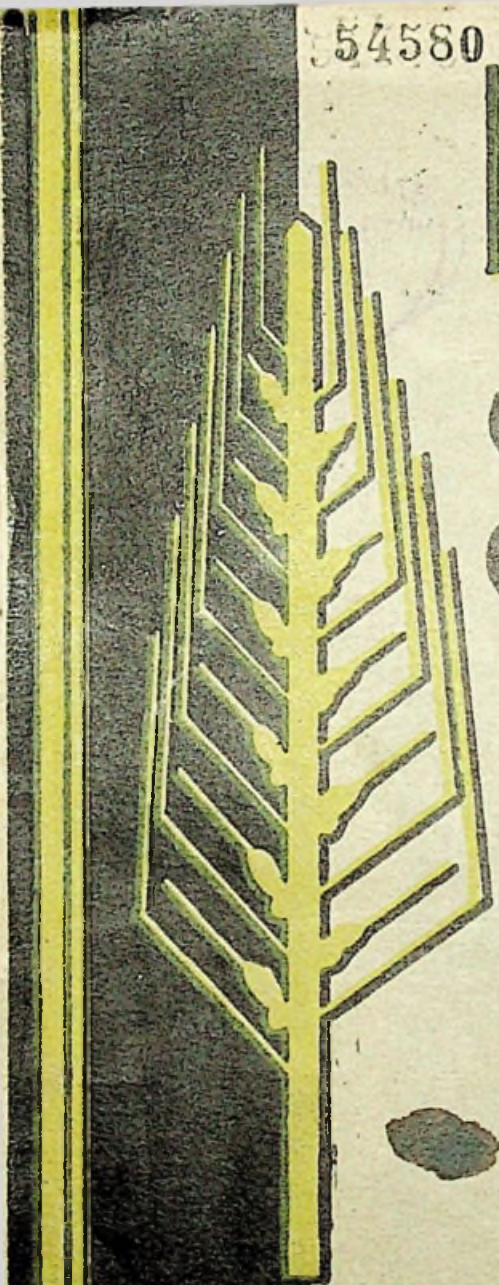
This novel was digitized for the project The Digital Museum of the Romanian Novel 1901-1932, initiated by Revista Transilvania, organized by ASTRA National Museum Complex and co-financed by The National Cultural Fund Administration.

Citation suggestion:

Baghiu, Ștefan, Vlad Pojoga, Cosmin Borza, Andreea Coroian Goldiș, Denisa Frătean, Daiana Gârdan, Alex Goldiș, Emanuel Modoc, Iunis Minculete, David Morariu, Ovio Olaru, Teodora Susarenco, Andrei Terian, Radu Vancu, Dragoș Varga. *The Digital Museum of the Romanian Novel: 1901-1932*. Sibiu: Complexul Național Muzeal ASTRA, 2020. https://revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932.

54580

bob de grâu

ROMAN PENTRU COPII

DE

ALEXANDRU CALISTRAT

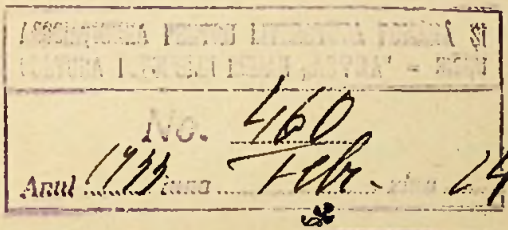
DESEMNE
D. SUTZIANU

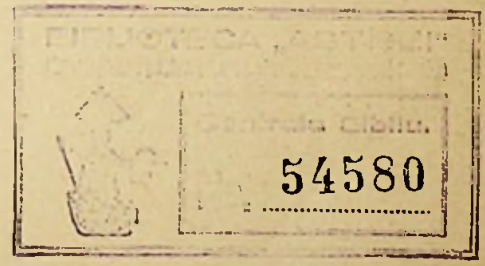
Muzeul Digital al Romanului Românesc
Colecția Cărții Românești 1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revista transilvania anul/nr 1901-1902

Alexandru Calistrat

BOB DE GRÂU

EDITURA „CUGETAREA“
BUCUREŞTI IV, Strada Mătăsari 23

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

1969
1984
91
1998
2012

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

UN ROMAN CU GÂZE ŞI FLORI

PENTRU

MIRCEA, VLADIMIR şi DAN

viaţă-i în tot locul: şi suferinţă şi bucurie: şi duhul Domnului pluteşte peste toate.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

I

Şedea trântit în iarbă, cu bărbia sprijinită în palme. Era un copil de vreo opt ani, cu părul auriu, cu ochi în care par'că se oglindeau toate limpezimile cerului.

După-amiaza era apăsătoare şi din grădină boarea aromată îi lovea obrajii într'o răsuflare caldă. Şi era linişte. Li-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

nişte cum este numai în după amieze de vară, când vântul se mişcă leneş şi aprins peste ierburi şi când păsările şi gâzele amuţesc. Când parfumul florilor rămâne încremenit în aer şi când desimea lui te sufocă. Linişte cum e atunci când pământul duhneşte cald şi umed, ca un trup proaspăt îmbăiat.

Dorel (uitasem să vă spun: pe băiat îl chema Dorel), moţăia cu bărbia sprijinită în palme. De ce o fi atâta linişte, gândi el. Dar nu ştiu nici un răspuns şi se întinse leneş pe spate.

Sus, sus peste el se boltea cerul străveziu. Inspre pădurice era pătat de norişori alburii, ca nişte oiţe de marmoră. Simţi un gâdilat în palmă. O furnică alerga grăbită în sus şi în jos, se opri, apoi porni iar razna, până rămase nedumerită pe buricul unui deget. Un cărăbuş zurbagiu roti de câteva ori peste el şi apoi îi căzu năuc pe frunte. Dorel îl depărtă binişor şi râse: ce caraghioşi cărăbuşii! O răgace venea grăbită şi despărţind zorită cu cleştii firele de iarbă din calea ei. Cărăbuşul se adăposti sub o floare. Vine şi răgacea şi furnica.

— Ce-or fi vorbind?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Iacă, acuma se apleacă şi floarea către ei. Ciudat!

Un gândăcel cu zaua aurie vine în grabă, stă o clipă, apoi pleacă mai departe. Un păianjen uricios îşi dă drumul din vârful unui spin, se clatină o clipă de un fir ce abia se vede şi se prinde de tulpina altui spin, continuând să-şi ţească pânza. Un piţigoi pestriţ coborî mai încolo între straturile de flori şi ciuguli pământul.

Lui Dorel îi era somn; somn şi cald; cald şi linişte; linişte adâncă şi umbrită de după amiază de vară. In minte i se mai iviră odată: furnica, răgacea, cărăbuşul..... piţigoiul, ierburile, florile..... şi adormi.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

BOB DE GRÂU

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr/1901-1932

II

Nu apucă să doarmă liniştit câteva clipe, când auzi lângă capul său un foşnet ca de voaluri de mătase. Cine o fi gândi Dorel, şi deschise încetişor ochii. Văzu lângă el o femee înaltă şi frumoasă, cu părul negru ca noaptea, cu ochi albaştrii şi clari ca lumina zilei. Era îmbrăcată în văluri de mătase albă şi pe fruntea ei luceau nestemate în luminile curcubeului.

— «Nu-ţi fie teamă, Dorele», spuse ea. „Eu sunt zâna gâzelor şi a florilor. Fiindcă tu nu mi-ai chinuit niciodată supuşii, fiindcă n'ai rupt niciodată florile, am venit să te iau cu mine în împărăţia mea".

— «Dar unde e împărăţia ta?»

— «Impărăţia mea este în tot locul unde se află gâze şi flori.»

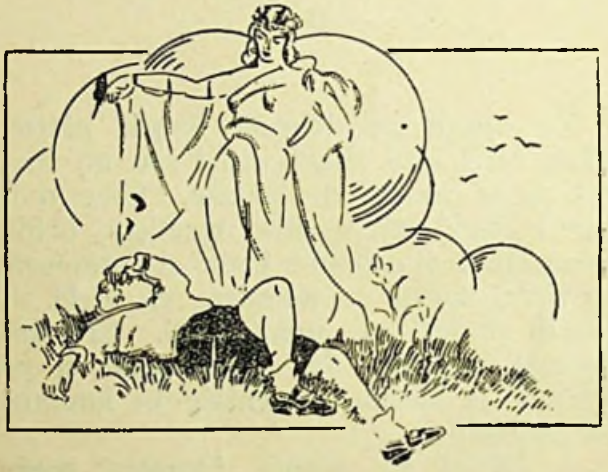
Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— «Şi voi înţelege limba gâzelor»? întrebă Dorel.

— «Da şi a gâzelor şi a florilor» spuse zâna.

Dorel ridică mirat privirea.

— «Da, şi a gâzelor şi a florilor. Fie-

care floare îşi are duhul ei. Atunci când o floare se ofileşte, este semn că duhul ei a murit. Ei, vrei să vii?»

— «Vreau» răspunse Dorel.

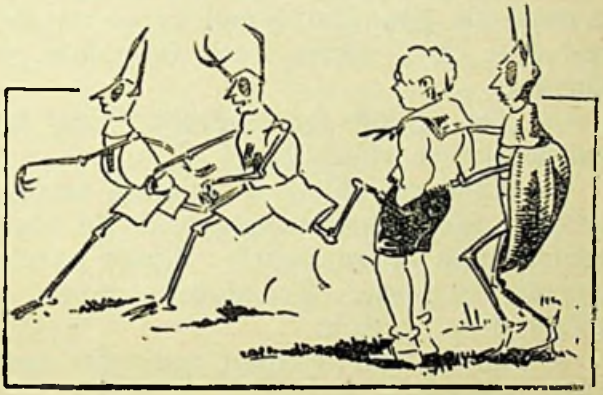
Atunci zâna îi acoperi capul cu vălul ei de mătase, murmură câteva cuvinte... şi... când zâna îi luă iarăşi vălul depe cap,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Dorel văzu că toate în jurul lui, se făcuseră mari mari de tot. Florile erau cât pomii, pomii cât turlele de biserică și casele cât munții.

— «Cât de mari s'au făcut toate», spuse Dorel cu teamă.

— «Nu, nu s'au mărit ele, tu te-ai fă-

cut mic, mic cât gâzele și duhurile florilor» răspunse zâna râzând.

Dar Dorel părea că nu înțelege.

— «Deacuma numai te vei numi Dorel», spuse zâna, «în lumea gâzelor și a duhurilor de floare, vei fi „*Bob de grâu*“.

Dorel văzu abia acuma, că în mijlocul florilor, cu coronițe de aur în jurul pă-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

rului, şedeau fetiţe drăgălaşe şi mici ca el, care împrăştiau din vase de chihlibar miresme peste grădină. Şedea aiurit şi nu se mai sătura privind. Se pomeni însă împins deodată la o parte şi un gândăcel cu zaua verzuie îi strigă în ureche:

— «Loc, loc, daţi-vă la o parte!»

Nu apucă să ferească din drum, când o ceată de gândăcei verzui ca şi cel care-l dase de o parte, trecu în goană pe lângă el.

— „De ce fug aşa," întrebă Dorel pe gândăcelul ce stătea lângă el.

— «Cum nu ştii», se minună acesta. «Astăzi au început concursurile de fugă pentru cupa „Trandafir". Toate gâzele poienii iau parte. Trandafirul a pus o petală drept premiu."

— Dar ce duh de floare eşti? Eu sunt Ged, curierul."

— „Eu nu sunt duh de floare", spuse Dorel.

— „Nu? Dar ce mă rog? Ii fi un gândac."

— „Nu sunt nici gândac, sunt om."

— Om? Ce-i aia om? Soiu nou se vede."

— „Ba nu, eu stau în casa de colo."

— „Tu... colo?" spuse Ged şi pufni de râs.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Da, da.“

— „Aşi! Acolo stau gândaci mari pe două picioare.“

— „Dar eu câte am?“ strigă Dorel.

— „Aşa-i, şi tu ai două... ciudat!“ se minună Ged.

— „Ei, lăsaţi sfada“ interveni zâna gâzelor şi a florilor. „Mai bine ai face, Ged, să duci pe Dorel prin împărăţia noastră, fiindcă eu trebue să mă duc să văd de florile din Pantapuzia. Le-a bătut grindina astă noapte. Rămâi cu bine Dorele“, spuse zâna şi pieri din ochii lui înainte ca el să fi putut spune ceva.

— „Ei, ce facem acum? spuse Dorel.

— „Fugim, eu sunt curier.“

— „Dar eu nu pot fugi atât de repede!“

— „Atunci stai.“

— „Dar eu nu vreau să stau.“

— „Fugi“ spuse Ged şi o luă la goană, Dorel se luă după el, dar îl pierdu curând din vedere în pădurea de iarbă. Se aşeză trist la umbra unei tulpini de stânjenel şi rămase pe gânduri.

Incep rău, gândi el, zâna pleacă şi mă lasă în seama unui gândăcel trăznit. Gândăcelul fuge şi eu rămân aşa mic fără apărare... Singur, mic cât o gâză, şi îngrijorat începu să plângă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

BOB DE GRÂU, ERA SĂ FIE MÂNCAT DE UN PUIȘOR DE GĂINĂ.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistaromanului.ro/rdr1901-1932

III

A avut dreptate. Auzi curând peste capul său o voce piuitoare, care spunea:

— „Dar ce mai neam de gândăcel o fi și ăsta? N'am mâncat de când sunt așa ceva!“

Dorel ridică privirile și văzu pe Moțatul, care se uita chiondărâș la el și nu-i venea să-l mănânce. Dar am uitat să vă spun cine-i Moțatul. Moțatul e un puișor de găină, cu care Dorel se juca toată ziua, și pe care-l îngrijea cu toată dragostea. Și acum Moțatul sta gata-gata, să-l mănânce.

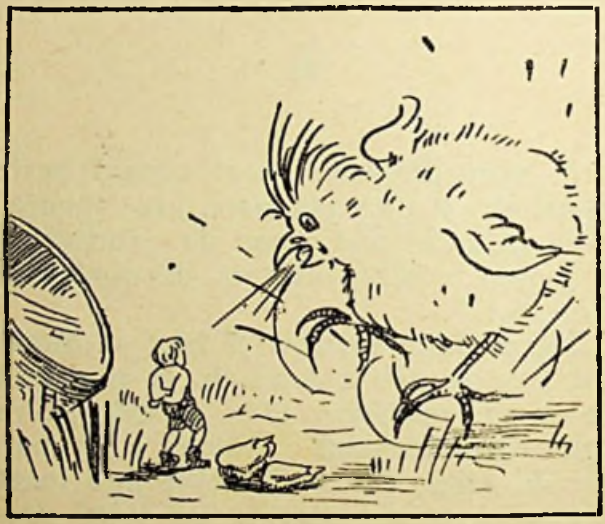
— „Câșșș! Moțatule,“ strigă Dorel, dând din mâini.

— „Ce face?“ se oțărî puișorul. „Îndrăznești tu o stârpitură de gâză, să-mi vorbești mie. așa?“

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Bine, Moțatule, nu mă recunoști? Eu sunt Dorel.“

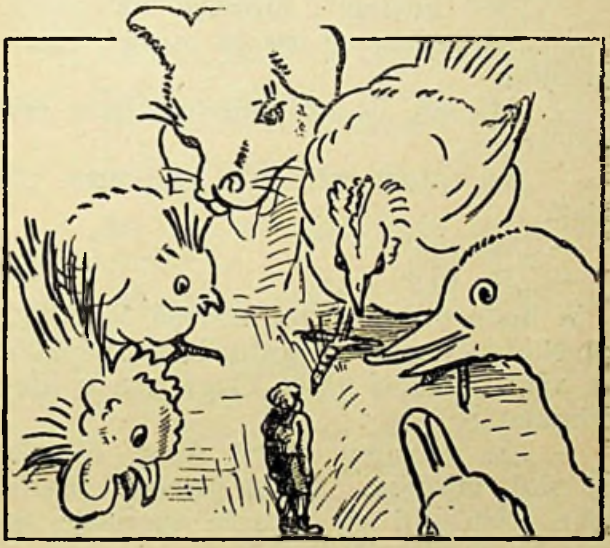
— „Ce Dorel, ce Dorel! Fă bine și retrage-ți te rog cuvintele. Nu pot admite ca un gândăcel să vorbească astfel cu mine.“

— „Bine, dar nu mă recunoști? Nu-ți dădeam eu mereu, apă și mălai, când Lina, bucătăreasa, pleca de acasă? Nu te apăram eu de Mița, pisica, și de cocoșul pintenat? Și acuma vorbești așa cu mine? Ba mai vrei să mă și mănânci?“

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Moţatul rămase nedumerit. Toate erau aşa precum le spunea Dorel. Dar par'că tot nu-i venea să creadă, că stăpânul lui era acuma mic cât o gâză. Mai rămase o vreme cu ochii aţintiţi asupra lui şi apoi începu să strige:

— „Fraţilor, fraţilor! Pufuleţ, Cenuşiule, maică, maică veniţi să vedeţi pe stăpânul nostru Dorel. Veniţi să vedeţi ce mic s'a făcut. Să juri că-i un gândac!“

Şi începu să facă ţărăboiu şi să strige aşa, că toate găinile năvăliră în grădină şi se strânseră în jurul lui Dorel.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Ăsta nu-i Dorel“, spuse cu convingere Pufuleț.

— „Ba-i Dorel,“ spuse Cenușiul. „Nu vezi că are două picioare?“

— „Dar tu n'ai două picioare?“

— „Am, dar nu sunt Dorel.“

— „Să-l gustăm“, propuse un cocoș.

— „Să vedem ce are în burtă“, spuse un altul.

— „Hâ, hâ, ia-auzi prostul“, râse primul cocoș.

— „Ba prost ești tu“, răspunse celălalt.

— „Ba tu!“

— „Ba tu!“

Și unde mi se luară cocoșii la bătae, de sburau penele ca pufurile de păpădie pe vânt. Atunci gâsca Gaga avu o idee minunată:

— „Să trimitem după Azor, câinele, ca să-l miroase. El se pricepe foarte bine. Nu știți că găsește lucrurile pe care le pierde stăpânul?“

— „Da, da, să vie Azor. Gaga are dreptate.“

Un puișor fugi să-l cheme pe Azor. Acesta veni clătinând elegant coada, privi pe Dorel cu capul plecat, cu un ochi închis, îl mirosi, strănută, apoi de-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

clară, că s'ar putea să fie Dorel, dacă n'ar fi un gândăcel. Dar cum nu ştie sigur dacă este sau nu este un gândăcel, crede că ar putea fi Dorel.

— „Foarte deştept Azor!“ spuseră toate găinile, gâştele şi raţele pline de admiraţie.

Azor primi laudele cu o mutră plictisită, căscă lung şi merse de se culcă în soare.

— „Ei, acum îl mâncăm?“ întrebară iară cei doi cocoşi.

— „Îl mâncăm!“

— „Ba nu-l mâncăm,“ se auzea din toate locurile.

Moţatul făcea scandal mai mare ca toţi.

— „Să nu-l mănânce“, strigă el. „Cine o să ne mai dea pe urmă grăunţe şi apă la vreme? Nu vă este ruşine?“

Dar cocoşii se îndârjiseră.

— „Noi îl mâncăm, nu ne pasă de nimic.“

— „M'am dus“, se gândi Dorel.

Unul din cocoşi era gata-gata să se arunce asupra lui. Atunci se auzi o voce groasă, care striga:

— „Ia uite, blestematele de găini mi-au intrat în grădină. Dar ce naiba or fi găsit ele acolo, că fac aşa tărăboiu? Hââşşşş! Acasă, acas!“

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Era Lina bucătăreasa.

Cum o auziră, toate păsările o luară la goană, care încotro putură.

Dorel rămase singur.

Trebue s'o şterg, gândi el, dacă mai stau aci, te pomeneşti că mai vin nebunele de găini înapoi şi mă mănâncă. Şi dădu să plece.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

BOB DE GRÂU SE ÎMPRIETENEȘTE CU CĂRĂBUȘUL ROCU-BOCU.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

IV

In clipa aceea se auzi printre ierburi un foşnet şi o voce zumzăind, care cânta:

Sunt un vesel cavaler
La trala lala
Sbor când vreau până [la cer
Nu mi-e teamă c'o să pier
La trala lala

Vesel neam de cărăbuş
La trala lala
Patru ani mă înăbuş
La trala lala

La lumină eu când viu
La trala lala
Bucuros sunt că sunt viu
La trala lala.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Dorel începu să râdă fără să vrea. Cine o mai fi și ăsta, gândi el. Dar n'apucă să-și șteargă ochii și în fața lui se arătă un gândac ceva mai mare ca o ghindă, îmbrăcat într'o za neagră, lucioasă și cu doi ochi mari și minunați par'că de tot ce vedeau.

— „Zuuummm!" zumzăi el. „Sper că nu râdeți de mine!"

— „O nu", spuse Dorel, abia ținându-și râsul.

— „Zuummm, îmi pare că nu o credeți serios!"

— „Ba da, foarte serios."

— „Așa" zumzăi gândacul mulțumit, „aveți noroc c'o credeți serios, că eu nu știu de glumă! Dar cine ești dumneata?"

— „Eu sunt Dorel Bob de Grâu, și sunt prieten cu zâna gâzelor și a florilor."

— „Serios... Că eu nu știu de glumă!"

— „Serios, se poate să nu fiu serios cu dumneata? Dar dumneata cine ești?"

— „Eu sunt cărăbușul Rocu-bocu, și locuese de o lună pe pământ. Serios."

— „Așa? Dar unde ai locuit mata până acuma?"

— „Eu? La rădăcina stânjenelului cela ofilit. Am locuit patru ani acolo."

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Serios?“ isbucni acuma Dorel.

— „Serios, că eu nu știu de glumă“, răspunse Rocu-Bocu.

— „Și cum de-ai putut trăi acolo? Nu-ți frângeai antenele și picioarele, nu-ți intra pământ în ochi?“

— „Nu, fiindcă eram o râmă albă și oarbă care mânca toată ziua... Dar tot mai bine e aici. Serios!“

— „Atunci știi poate dece s'a ofilit stânjenelul“, întrebă Dorel.

— „Știu, cum să nu știu, că doar eu i-am ros rădăcina.“

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Nu se poate, că nu arăți să fi așa rău. Pe semne că vrei să glumești.“

— „Zuummm! Eu și glumă! Serios, eu nu știu de glumă“, răspunse Rocu-Bocu rotindu-și ochii.

— „Și-acuma unde locuești?“

— „Ei, pe unde apuc și eu. Pe copaci, prin iarbă... Dar dumneata?“

— „Eu nu știu încă unde.“

— „Așa? Ii fi eșit și dumneata abia acum din pământ!“

— „Ce să mai mă apuc la sfadă cu el“ gândi Dorel. «Mai bine să-l întreb dacă știe un loc bun de dormit.»

— „Știu, cum să nu știu“, răspunse Rocu-Bocu, „dincolo de râu, lângă livadă, pe teiul cela gros. Urcă-te pe spinarea mea, că te duc eu în sbor până acolo.“

Dorel i se urcă în cârcă, cărăbușul zumzăi puțin, apoi își luă sborul.

Porni ca un glonț și sfârâind ca o elice prin aer.

Bătea aerul cu două aripioare ascunse până acum de zaua neagră. Lui Dorel i se părea că stă locului și că pământul fuge sub el. In curând ajunseră deasupra râului și lui Dorel i se părea că vede în râu un băețel călare pe o pată neagră.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Apoi sosiră în livada cu teiul bogat în frunziș.

— „Ce frumos știi să sbori“, spuse Dorel lui Rocu-Bocu, atunci când acesta coborî la piciorul copacului.

— „Hm“, se îngâmfă Rocu-Bocu! „Zilele trecute am câștigat concursul de grație la sbor.“

— „Nici nu se putea altfel“, spuse Dorel.

Rocu-Bocu zumzăi mulțumit.

Seara începuse să-și ridice întunecimea de peste câmpie. In depărtare cerul era roșu ca și cuprins de o vălvătae.

— „Mâine o să fie frumos“ socoti cărăbușul.

— „Să vii să mergem împreună la drum, Rocu-Bocu“, spuse Dorel.

— „Serios!“ se minună Rocu-Bocu.

— „Serios. Știu că mata nu știi de glumă“, îi spuse Dorel.

Și ascunzându-și râsul într'o scorbură, se acoperi cu o frunză și punându-și mâna sub cap, adormi.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901 1932

ROCU-BOCU SE CEARTA CU MARA RĂGACEA.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

V

Dorel se trezi spre zori din pricina unor strigăte supărate ce se auzeau înaintea scorburii.

— „Ia-auzi secătura. Se leagă de mine femee serioasă cu gospodărie,“ se auzi o voce piţigăiată.

— „Zuummm! Pardon madam! Eu mă leg de mata?“ se auzi glasul lui Rocu-Bocu.

— „Dă drumul frunzei, lichea! Neruşinatule, că te înşfac îndată cu cleştii mei, de zici ce-i asta!“

— „Aşi! Vorbeşti serios sau glumeşti?“ se auzi vocea lui Rocu-Bocu.

— „Ba nu glumesc deloc.“

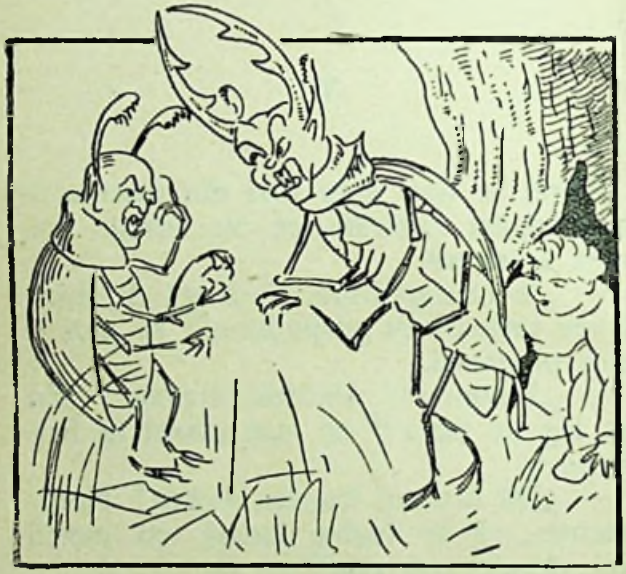
— „Tiii! Mare noroc mai ai, că eu nu ştiu de glumă.“

Şi sfada ţinu aşa câtăva vreme. Dorel

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ieşi la gura scorburii, îşi spălă faţa într'un strop de rouă şi privi jos.

Văzu pe Rocu-Bocu sfădindu-se cu un gândac mare, castaniu, care avea o pereche de cleşti zdraveni şi lucitori. Ţi-

neau fiecare de un capăt o frunză şi-şi aruncau priviri furioase. Dorel nu-şi mai putu stăpâni râsul. Rocu-Bocu de îndată ce-l auzi, dădu drumul frunzei, şi întorcându-se către Dorel îl întrebă rotindu-şi ochii:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Cum de mine râzi?“

— „Nu, râd fiindcă sunt vesel“, răspunse Dorel.

— „Așa!“ Și Rocu-Bocu se întoarse iar către gândac... dar ia-l de unde nu-i. Folosind împrejurarea că Rocu-Bocu se întorsese, el a șters-o cu frunza.

— „Nu-i“, spuse el întorcându-se zăpăcit către Dorel.

— „Nu-i“, spuse Dorel zâmbind. „Dar ia spune-mi Rocu-Bocu, cine era?“

— „Cum, nu o cunoști? E Mara răgacea, care locuește dincolo de livadă în pădurea de ștejar.“

— „Și ție nu ți-e frică de cleștii ei, Rocu-Bocu?“

— „Nu. Nu vezi ce za am eu?“ spuse el arătând cu mândrie platoșele negre. „Și apoi nu este ea atât de rea pe cât se laudă. Mai mare gura de ea... serios. Pe câți nu a scăpat ea din plasa lui Vrân!“

— „Lui Vrân? Dar cine-i Vrân?“

— „Cum, nici asta nu știi?“ se miră Rocu-Bocu. „Vrân este păianjenul mare și veninos care poartă o cruce albă pe spate. Ce-i drept, noi ceștia cu zale, nu ne prea temem de el. Dar cei ca tine ar trebui să bage de seamă. Zilele tre-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

cute l-a prins şi l-a mâncat pe Vâlu trântorul... ehei, ce băiat de treabă era."

Rocu-Bocu îşi sterse lacrimile cu o frunză de tei. Dorel rămase gânditor.

— „Să iei seama şi să te fereşti de plasa lui Vrân," îi spuse Rocu-Bocu. „Nu cred că te-ar prinde în ea, dar ar fugi după tine şi te-ar înţepa cu acul său lung şi veninos. La revedere!"

— „Dar unde te duci Rocu-Bocu", îl întrebă Dorel.

— „Mă duc la un banchet în grădina cu caişi. Vor veni toţi fraţii mei acolo. Cu bine!"

Zumzăi puţin, apoi porni ca scăpat din puşcă peste grădină.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
#evistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

BOB DE GRÂU ERA SĂ FIE MÂNCAT DE VRÂN.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

VI

Dorel mai rămase locului o vreme, apoi porni agale către pădurea de stejari. Pe drum găsi câţiva fragi cu care îşi astâmpără foamea. Dimineaţa se aşternea luminoasă şi sclipitoare peste câmpie. Prin iarbă era un foşnet şi un zumzet, cântece şi chiote, de care Dorel nici nu ştiuse înainte de a fi întâlnit pe zâna gâzelor şi a florilor.

— „La o parte, la o parte", îi strigă cineva.

Şi de abia atunci băgă de seamă o ceată de furnici care cărau un stâlp... voiam să zic un fir de paiu.

— „Hai hop", strigau ele în cor, şi paiul se mai mişca puţintel. Mai încolo, în jurul cadavrului unui sobol, se strânseseră o seamă de gândăcei negrii, mici cât un-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ghia, cu figuri serioase de ciocli. Erau niște gropari.

— „Hopla!“ și o lăcustă îi sări râzând peste cap.

O broscuță mică, verde ședea cuminte și meditând iarba umedă.

— „Bună dimineața“ îi spuse Dorel.

— „Orac, oac“, răspunse broscuța, fără să se miște. Dar foșnetul și zumzăitul conteni curând. Dorel ajunsese în pădure. Iarba se făcea tot mai rară. Dorel se trânti jos sub o rază de soare. Peste capul lui se strânsese un stol de păsărele:

Cirip cirip ciriii

iriii ili riiip, cântau ele se sbenguiau și săreau de pe o cracă pe alta. Dorel era cât pe-aci să ațipească, când o voce aspră și răutăcioasă se auzi de-asupra lui.

— „Ei, ce mai bucățică fainâ. Ia scoal' stimabile.“

— „Cine o fi? gândi Dorel cu teamă. Atunci văzu lângă el un păianjen uricios și negru, care rânjea la el.

— „Bună dimineața“, îi spuse Dorel.

— „Bună, cum să nu fie bună“ răspunse păianjenul, „mai ales când dau peste așa o bucățică bună ca tine. Ia vin'ncoa să te pup!“

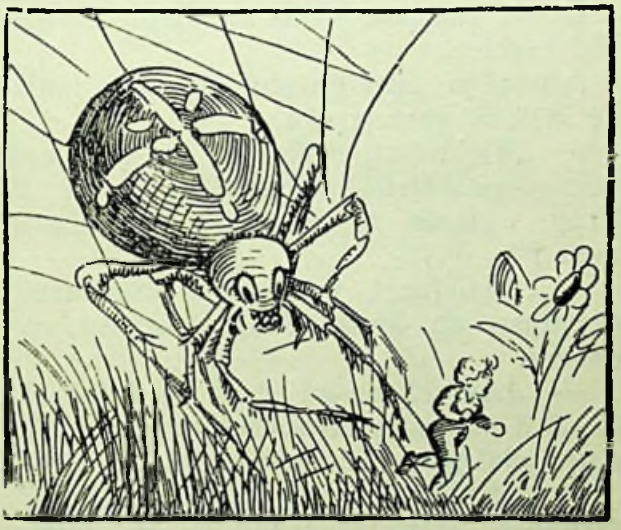
Dorel se dădu puțintel înapoi. Atunci

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdri1901-1932

văzu pe spatele păianjenului o cruce albă.

Vrân veninosul, gândi el. Acuma sunt pierdut. Dacă n'am ascultat de sfatul lui Rocu-Bocu.

Vrân începu să coboare către el.

Dorel o luă la fugă. Dar nici Vrân nu se lăsă.

— „Nu-mi scapi tu mie", striga el. „O să am poftă mai bună când ţi-oi suge sângele."

— „Doamne, Doamne," se ruga Dorel, „scapă-mă".

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Incepu să strige: „Ajutor! Ajutor!“

— „Acuşica, acuşica“, se auzi o voce subţirică. „Dar cine cere ajutor pe aicea?„

— „Ajutor“ strigă Dorel, „eu sunt. Vrân vrea să mă mănânce.“

— „Stai că viu şi eu acuma“, spuse vocea cea subţirică.

Dorel obosise. Vrân era lângă el, gata să-l înşface.

Atunci se auzi un sbârnâit şi o umbră se lăsă în spatele său.

— „Ticăloaso, ticăloaso“, se auzi acum vocea piţigăiată şi scârţăitoare a lui Vrân. „Iarăş te amesteci în treburile mele?“

— „Mai încet frumosule, mai încet“, răspunse cu linişte Mara răgacea, căci ea era.

— „Lasă că nu-mi scapi de data asta. O să-ţi vâr acul meu veninos prin încheetura platoşei. Să vedem noi...“

— „Ei, ia nu te mai răţoi aşa la mine“, răspunse Mara începând să se supere. „Doar nu crezi că o să mă speriu.“

Drept orice răspuns Vrân se repezi la ea, dar Mara care se aştepta la aceasta, îl apucă cu cleştii şi începu să-l strângă.

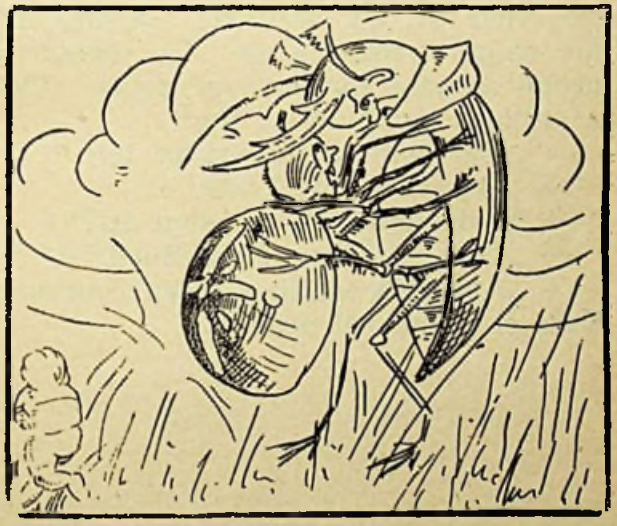
— „Aoleu“, începu Vrân să strige.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr1901-1932

— „Ce-i, păpuşico, te doare?“ întreba Mara râzând.

— „Aoleu! dă-mi drumul că nu mai fac!“

— „Aşa“, spuse Mara, „nu mai faci!

Uite, îţi dau drumul. Dar să te ferească Sfântul să-mi mai cazi odată în cleşti, că-i vai şi amar de tine. Viu nu mai scapi.“

Vrân, de îndată ce simţi strânsoarea slăbind, o sbughi ruşinat în sus pe frânghia pe care se lăsase.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Mulțumesc, Mara, că mi-ai scăpat viața“, îi spuse Dorel. „Spune-mi, unde te aflai tu, când mă fugărea Vrân?“

— „Eram aci pe stejar și ronțăiam o frunză de dimineață. De altfel eu locuesc pe creanga ceea de peste noi. Când vrei, vino de mă vizitează. Acuma mă duc să-mi termin masa. Cu bine!“ și începu să urce sprintenă pe copac. Dar la mijlocul drumului se opri.

— „Dar cum te cheamă pe tine?“

— „Dorel Bob de Grâu.“

— Și de unde știi cine sunt eu?“

— „Dela cărăbușul Rocu-Bocu.“

— „Aha, dela secătura aceea“, mormăi Mara și porni mai departe.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

DOREL FACE CUNOȘTINȚĂ CU CĂLUGĂRUL TONIE.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

VII

— „Ce să fac acum?“ îşi spuse Dorel. Era obosit şi nu mai avea chef de drum. Nu departe într'un luminiş, o mărgărită îşi ridica tulpina sveltă către cer. Dorel merse de se culcă în umbra ei. Nu apucă bine să moţăe, când auzi o voce subţirică şi blândă ca de copil:

— „Ei Doamne, că nu mai găsesc loc să-mi culc capul nici la mine acasă. Dar cine eşti dumneata, de te-ai culcat în umbra mărgăritei mele?“

Dorel deschise ochii şi văzu lângă el o făptură cât un bob de mazăre, roşie şi cu pete negre pe spinare. Avea o căutătură blajină şi cu toată supărarea ei rămânea la o distanţă cuviincioasă de Dorel.

— „Eu sunt Dorel Bob de Grâu. Te

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

rog să mă erţi dacă ţi-am luat locul, dar n'am ştiut că e al matale. Dumneata cine eşti?"

— „Eu sunt călugărul Tonie", răspunse roşcovanul.

— „Cum?!" se miră Dorel „călugăr?"

— „Da, da, oamenii ne zic *Ochiul lui Dumnezeu*, dar noi suntem călugări."

— „Aşa", spuse Dorel, „dar unde-i mânăstirea voastră?"

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Noi nu trăim în mânăstiri, ne ducem viaţa fiecare cum putem, că Dumnezeu e bun şi ne ajută pe toţi.“

— „Şi ce faci toată ziua frate Tonie?“

— „Mă rog şi eu Domnului şi fac rugăciuni pentru gâze şi flori. Vrei să auzi una pe care am făcut-o azi dimineaţă?“

— „Vreau. Vino frate Tonie lângă mine şi-mi spune rugăciunea.“

Tonie se apropie cuminte de tulpina mărgăritei, se aşeză lângă Dorel şi începu să spue rugăciunea.

Sfinte Dumnezeu din cer
Flori şi gâze toate pier
Tu rămâi Doamne în veci,
Toate trec doar Tu nu treci.

Gâzele Tu îngrijeşti,
Florile de rău fereşti,
Nouă Tu ne dai lumina,
Sprijini florilor tulpina.

Gâzelor le dai odihnă,
Florile cresc toate'n tihnă.
Tu ne aperi de ce-i rău,
Peste tot e duhul Tău.

De aceea Te-am cântat,
Nume binecuvântat.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Ei ce zici, nu-i aşa că-i frumos?“ spuse de abia stăpânindu-şi lacrimile Tonie.

— „Foarte frumos“, spuse Dorel. „Dar ia spune-mi Tonie, cine te-a învăţat pe tine să faci rugăciuni atât de frumoase?“

— „Hei“, răspunse Tonie, plecându-şi ruşinat privirile, „toţi fraţii mei ştiu să facă rugăciuni frumoase. Suntem noi un neam talentat!“

— „Da, da aşa-i“, spuse Dorel zâmbind. „Dar ia spune-mi de unde ştii tu că există Dumnezeu?“

— „Cum“, spuse Tonie uluit, „de unde ştiu? Dar tu nu vezi cerul şi florile, iarba şi culorile, pomii şi pădurile, câmpiile şi apele, toate, toate acestea nu-ţi spun ele ţie, de fiinţa lui Dumnezeu?“

— “Aşa e“, răspunse Dorel, „toate acestea şi bunătatea care mă călăuzeşte în tot locul îmi spune de fiinţa Lui.“

— „Ei vezi?“ spuse atunci călugărul Tonie bucuros, „nici nu se putea altfel. Am văzut eu din prima clipă că trebue să fii o fiinţă tare de treabă. Se putea să nu te rogi tu lui Dumnezeu?“

Soarele ajunsese la amiază.

— „Acuma“, zise Tonie, „trebue să te părăsesc, fiindcă e ora când mă întâlnesc

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

cu fraţii mei, ca să mergem la Sfântul Stareţ, să ne dea învăţătură. Dacă vrei aşteaptă-mă aci, că viu înapoi pe seară."

— „Bine", zise Dorel.

Tonie îşi desfăcu aripioarele roşii murmurând o rugăciune şi plecă.

— „Să-l aştept", gândi Dorel şi se întinse pe o parte la umbra mărgăritei.

Din pădure venea un murmur melodios. Nu departe, un râuleţ cotea sprinten şi sclipind printre copaci. Vântul foşnea prin frunziş. Părea că întreaga pădure cântă. De mult nu auzise Dorel o melodie atât de frumoasă. Şi încet, încet muzica aceasta îl adormi ca un cântec de leagăn.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ALBINA RETA ŞI VIESPEA FRIP

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

VII

Dar să nu credeţi că de data aceasta putu însfârşit să se odihnească. Nu dormi bine o jumătate de oră, când fu trezit din somn de strigăte îndârjite.

— „Las'că te 'nvăţ eu minte, hoaţo!“

— „Apără la dreapta“, se auzi o voce metalică şi băzăitoare.

— „Lasă că apăr eu, ai mai bine grijă să nu te străpung cu acul.“

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Fereşte pieptul“, răsună iarăş batjocoritoare vocea.

— „Ce o fi“! se minună Dorel.

Privi în jurul său şi nu văzu pe nimeni. Dar vocile se auzeau din ce în ce mai îndârjite. Inconjură de vreo câteva ori mărgărita, ba merse chiar mai încolo şi nu văzu nimic. Dar cu cât se depărta de mărgărită vocile deveneau mai slabe şi cu cât se apropia deveneau mai clare şi mai tari. Şi cum stătea Dorel nedumerit, neştiind cine striga, auzi vocea asupra capului său:

— „Fereşte pieptul, una, două, trei, na! Să ţii minte, să nu te mai pui altă dată cu viteaza Frip.“

— „Ho, ho, crezi poate că m'ai rănit! Albina Reta este cea mai bună luptătoare a reginei Aca a 314-a.»

Dorel îşi ridică abia atunci privirile şi văzu deasupra capului său o viespe şi o albină, care luptau cu îndârjire.

Viespea era mai slabă, dar mai sprintenă, cu mişcări mai repezi şi mai sigure.

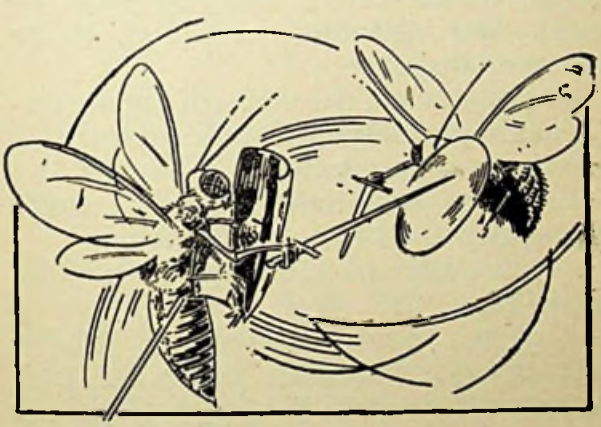
Albina era blondă, grăsulie, dar voinică şi lupta liniştit şi cu măsură.

Frip, adică viespea, ocolea albina cu repeziciune şi căuta clipa prielnică să-i vâre acul în piept. Albina se apăra însă do-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

mol, sburând aproape mereu pe acelaş loc.

Lupta ţinu în felul acesta câtăva vreme, până ce la un moment dat albina, care părea sfârşită de oboseală, atacă fulgerător şi vârî acul în pieptul lui Frip. Acesta scoase un strigăt de durere şi bătând

grăbit din aripi, fugi spre pădure. Dar şi albina era moartă de osteneală. Se lăsă jos pe un fir de iarbă din apropierea mărgăritei:

— „Să mai vii şi altă dată dacă-ţi mai dă mâna, ca să furi miere din stupul reginei Aca a 314-a, când o fi Reta de pază," strigă ea după Frip.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Apoi îşi netezi perişorii aurii cari îi acopereau pieptul şi îşi sterse acul de firul de iarbă.

— „Bună ziua", îi spuse atunci Dorel, care se apropiase fără să fie băgat de seamă.

Reta, crezând că o ameninţă un nou pericol, trăsese acul şi era gata să se repeadă. Dar văzându-l pe Dorel, se domoli şi îi răspunse:

— „Bună ziua, dar cine eşti dumneata?

— „Eu sunt Dorel Bob de grâu şi sunt prieten cu zâna gâzelor şi a florilor."

— „Şi eu sunt Reta, ofiţer în armata reginei Aca a 314-a", spuse albina.

— „Dar dece ai rănit-o pe Frip?" întrebă Dorel.

— „Ehei, poveste lungă! Aşteaptă o clipă să iau o duşcă de miere din trandafirul cela de colo şi apoi ţi-oi povesti totul."

Reta lăsă să-i lucească un moment aripioarele în lumina soarelui şi sburâ. Se reîntoarse peste câteva clipe.

— „Aşa", spuse ea, „acuma m'am mai răcorit şi putem sta de vorbă. Voiai să ştii de ce m'am luptat cu Frip şi dece am rănit-o? Află dar, că Frip este din banda lui Puri. E banda de viespi cea

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

mai temută în regiunea noastră. Şi Frip este o viespe vitează, dar din păcate hoaţă ca toate tovarăşele ei. Când se întâmplă de răsbesc un stup de albine, atunci se poartă fără nici o milă. Ucid pruncii, risipesc mierea, strică tot ce le iese în cale. Astăzi, când stăteam de pază la intrarea stupului nostru, Frip s'a strecurat înăuntru cu un cârd de lucrătoare, care adunaseră tocmai miere de crin. Dar nu apucă bine să facă doi, trei paşi în stup, când una din lucrătoare o recunoscu şi dădu alarma. Frip, văzându-se descoperită căută să fugă. Reuşi să iasă din stup. Atunci mă luai după ea. Am ajuns'o tocmai aci şi ne-am luat la luptă. Ai văzut singur cum s'a terminat", spuse Reta şi bâzâi mulţumită.

— „Spune Reta, n'aş putea să viu şi eu să vă vizitez stupul?" întrebă Dorel.

— „Nu. Măria Sa a dat ordin ca nici o fiinţă străină să nu pătrundă în stup. In fiecare dimineaţă li se dă lucrătoarelor un semn după care să fie cunoscute la întoarcere. Dar şi fără de aceasta ne cunoaştem toate tovarăşele, aşa că nici o străină nu se poate apropia de casa noastră.

— „Atunci n'ai putea tu să-mi povesteşti ceva despre viaţa voastră?"

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Ba da", răspunse Reta şi potrivindu-şi din nou haina ei luminoasă se aşeză lângă Dorel în umbra mărgăritei ca să-şi spună povestea.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

POVESTEA ALBINEI RETA

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

VIII

— «M'am născut în stupul reginei Aca a 314-a,» începu Reta, «în stupul al patrulea din curtea părintelui Vasile cel cu potcapul roşu. Nu cu mult înaintea mea se născuse şi Aca a 314-a, luminata noastră regină, sub ale cărei ordine sunt şi astăzi. Se întâmplă ca pe vremea naşterii mele locuitorii stupului să fie atât de numeroşi, încât mulţi din ei dormeau noaptea pe prispa din faţa stupului. De multe ori foametea era mare, iar regina dădea voe să mâncăm din proviziile pentru iarnă. De geaba fură omorîţi mai toţi trântorii. Trebuia neapărat ca o parte din locuitori să plece.

Aţuncia, tânăra regină Aca a 314-a, se răsculă şi împreună cu ea toţi nemulţumiţii. Să fi avut vreo câteva zile

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

când m'am decis s'o urmez pe regina cea tânără. Intr'o bună dimineaţă ne-am strâns toţi răsvrătiţii pe prispa stupului, cu regina Aca a 314-a în mijlocul nostru. De vreo 3 ori am dat iureş să putem pătrunde în stup. Am luptat vitejeşte, dar de geaba. Către amiază, văzând că nu avem sorţi de isbândă, am înconjurat stupul de câteva ori şi apoi ne-am aşezat pe teiul din livadă. Regina noastră se aşezase pe un loc mai ridicat şi voia tocmai să ne ţie o cuvântare, când un fum ameţitor şi cald ne cuprinse şi... apoi n'am mai ştiut nici una ce se întâmplase.

Când ne-am trezit eram într'o casă de lemn curată şi tocmai potrivită pentru clăditul stupului. Mai târziu am aflat că fiinţele cele mari cu două picioare, ne-au adus aci.

Regina împărţi pe dată munca. Eu trebui să aduc cu multe alte tovarăşe ceara pentru clăditul stupului.

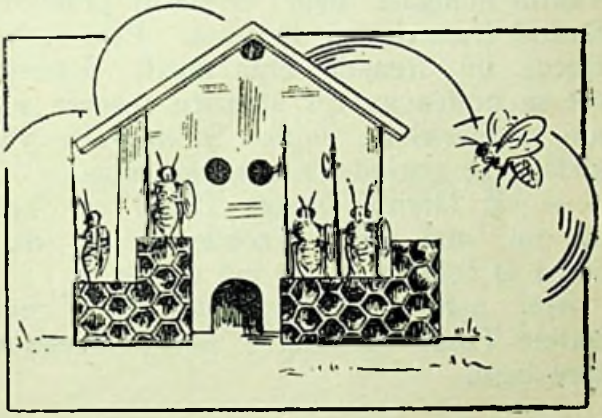
Incepurăm clăditul din mai multe locuri deodată. Cămăruţele de ceară se ridicau văzând cu ochii. La intrare erau întărituri puternice, apoi veneau camere cu provizii, şi pentru crescutul puişorilor şi camere în care regina punea ouă.

Când eram aproape gata se întâmplă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ca o bandă de bondari să atace stupul. Eu am izbutit să ucid pe şeful lor. Regina auzi de faptele mele şi mă numi ofiţer în garda ei.»

— «Minunat», spuse Dorel, «dar ia spune-mi Reto, voi albinele trebue să fiţi bune prietene cu florile dela care luaţi miere.»

— «Aşa-i, duhurile florilor ne pregătesc totdeauna miere îndeajuns. Ziua, când merg lucrătoarele la cules, găsesc mierea pregătită în potire chihlibarii.

Duhurile florilor stau ziua mai mult ascunse. De aceea este mirosul florilor mai frumos în timpul nopţii. Dar acuma trebue să mă duc, căci s'a făcut târziu. Rămâi cu bine Dorele!»

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— «La revedere Reto», spuse Dorel către glonțul auriu ce se pierdea peste livadă.

Se înserase. Deasupra livezii și în jurul pădurii se vedeau ridicându-se văluri albăstrii. Dintre ierburi se auzea țârâitul vesel al unui greer. Noaptea se strecura printre arborii pădurii, cuprindea livada. Vântul mângâia ușor creștetul pomilor, făcând frunzele să tremure. Prin iarbă trecea un freamăt abia auzit. Și peste tot se boltea un cer albastru și senin, senin ca priviri de copii. Și luminițe vii, stelele, se aprindeau una câte una.

— «E târziu», spuse Dorel «și Tonie nu mai vine. Trebue să mă duc acasă la teiul meu, să mă culc.»

Mai aștepță ce aștepță, dar cum fratele Tonie întârzia, o porni încetișor spre casă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ŞEZĂTOAREA GÂZELOR ŞI A FLORILOR

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

IX

Noaptea se lăsa tot mai întunecată peste câmpie. Din când în când o pasăre de noapte spinteca umbrele cu fâlfâit moale. Lui Dorel începu să i se facă frică. Mai merse el ce merse, dar din cauza beznei rătăcise prin pădurea de ierburi. Incercă să se reîntoarcă iar la casa lui Tonie, dar nu mai nimeri drumul.

— «Ce mă fac», gândi el cu teamă. Dar atunci văzu printre ierburi o luminiță vie, care venea către el.

— «Bună seara», spuse Dorel noului venit.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— «Bună seara», îi răspunse acesta şi ridică lumina, ca să-i vadă faţa.

— «Ei, dar cine eşti dumneata, că nu te-am mai văzut niciodată?»

— «Dorel Bob de Grâu.»

— «Dar ce cauţi aşa târziu noaptea pe câmp?»

— «Am stat la prietenul meu, călugărul Tonie...»

— «Aha, îl cunoşti pe Tonie? De treabă fiinţă. Eu sunt licuriciul Lim. Şi unde vrei să mergi acuma?»

— «Acasă, la teiul din livadă.

— «Ştii ceva», spuse Lim, «hai mai bine cu mine la şezătoarea florilor, din

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

poiană. Tonie trebue să fie şi el pe acolo. Astă noapte vor veni şi duhurile trandafirilor, ale crinilor. ale lăcrămioarelor... vor fi toate florile de faţă.»

Dorel stătu o clipă pe gânduri, dar dorinţa de a cunoaşte duhurile florilor învinse şi plecă cu Lim.

— „Ţine-te după mine", spuse acesta, „eu o să-ţi luminez calea", şi porni înaintea lui Dorel.

Cu cât se apropiau de pădure, întâlneau mai multe gâze şi mai toate erau conduse de licurici, cari le luminau calea. Intâlniră croitori în fracuri verzi şi elegante, fluturi pe ale căror aripi curcubeul îşi aşternuse culorile cele mai frumoase, cărăbuşi cu zale negre şi lucitoare, gândăcei aurii şi tot felul de gâze. Peste capul lor alunecau în linişte, învălurate în miresme, duhurile florilor de grădină.

Intrară în pădure. De sus de printre arbori, se revărsa lumina argintie a lunii, desemnând pe iarba întunecată bănuţi luminoşi. Şi în liniştea pădurii, clipotitul râuleţului răsuna ca ciocniri de cristale.

— „Minunată-i noaptea", spuse cu voce înceată Dorel lui Lim.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Minunată ca toate lucrurile Domnului“, spuse acesta.

Se apropiau de poiana care începuse să se vadă printre arbori. Nu erau primii veniţi. Găsiră acolo albăstriţe, lăcrămioare, părăluţe şi ciuboţica cucu-

lui. Ba erau chiar şi zorele pe acolo şi multe alte flori erau strânse laolaltă.

Gâzele se amestecaseră printre ele şi era o bucurie şi un haz cum nici nu se mai poate. Râdeau duhurile florilor, râdeau şi gâzele, mai ales de neroziile pe care le făceau cărăbuşii. Un fluture albăstrui şi mare coborî alunecând cu eleganţă pe tulpina unei flori. Toate du-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

hurile florilor se grămădiră îndată în jurul său: căci florile şi fluturii sunt cei mai buni prieteni. Curând se făcu însă linişte în poiană şi toţi ascultau cu încordare. O adiere parfumată se răspândise peste capul tuturor. Miresme adânci şi dătătoare de vis.

— „Duhul trandafirilor“, şopti o lăcrimioară.

— „Duhul crinilor“, răspunse o albăstriţă.

Atunci alunecară peste capul celor de faţă două fetiţe cu coroniţe aurii în păr, înveştmântate în rochii luminoase. Una era palidă şi venea pe un nour argintiu: era duhul crinilor. Cealaltă aprinsă la obraji şi zâmbitoare: era duhul trandafirilor de grădină. De îndată ce se aşe-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

zară, duhul unei lăcrămioare se ridică şi plecându-se frumos în faţa tuturor, începu şezătoarea:

Când noaptea prin grădini coboară,
Noi gâze, flori, ne adunăm
Şi'n calmul nopţilor de vară,
Pe Domnul sfânt îl lăudăm.

Când liniştea, val lin s'aşterne
Peste pământul ostenit,
Şi luna blând lumina-şi cerne,
Iar câmpul pare poleit,
Ne adunăm la sfat cu toate,
Sporovăim, cântăm duios,
Şi fiecare stă, socoate
Cum ar putea fi de folos.

Apoi, când înspre zori răsare
Luceafărul, ne despărţim
Atunci când ese mândrul soare
La locul nostru toţi să fim.

Voi, gâze, flori întotdeauna
Pe calea Domnului umblaţi,
Fiţi bune şi atunci într'una
Pe Domnul binecuvântaţi.

— „Foarte frumos", spuseră toate gâ-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

zele şi florile, „lăcrimioara a spus o poezie foarte înţeleaptă.“

— „Eeeee! Ce înţeleaptă?“ spuse un cărăbuş prostănac.

— „Aşa poezie ştiu şi eu să spun. Ba chiar mai înţeleaptă ca a ei.“

— „Cărăbuşul spune o poezie, cără-

buşul spune o poezie,“ se auzea acuma din tot locul. Toate gâzele şi florile se strânseră în jurul unui cărăbuş, care zumzăia mândru.

— „S'auzim, s'auzim“, strigară toate în cor.

Cărăbuşul tuşi atunci puţin ca să-şi dreagă vocea şi începu:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

„Cine n'a gustat în viaţă
Frunzele de dud..." şi se opri.

— „Ei," întrebară abia ţinându-şi râsul gâzele şi florile.

— „Hm", tuşi cărăbuşul, „staţi s'o iau dela început:

Cine n'a gustat în viaţă
Frunzele de dud...

Cine n'a gustat în viaţă
Frunzele de dud...

Ah, da. Aşa-i: hm! Am uitat, "spuse el rotindu-şi ochii holbaţi.

— „Fiindcă ţi-e toată vremea gândul la mâncare," strigară gâzele râzând şi lăsară pe bietul cărăbuş ruşinat şi fără să ştie ce se întâmplă dacă cineva n'a gustat în viaţă frunzele de dud.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

GREERELE GRI-GRI IŞI CÂNTĂ CÂNTECUL

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

X

Se adunară cu toate în jurul unui muşuroiu pe care stătea un greer zurbagiu şi neliniştit.

— „Hai cântă-ne ceva“, strigară gâzele şi florile.

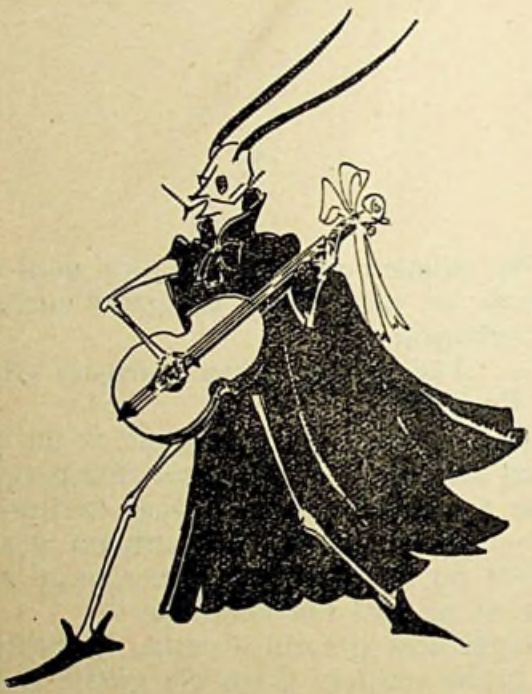
Căci greerele era cunoscut ca un cântăreţ straşnic şi un ghiduşar fără pereche. Dar acuma se codea şi făcea mofturi.

— „Hai, cântă-ne“ îi strigară gâzele, „dacă nu ne cânţi tu îl chemăm pe bondar să ne zică din contrabas.“

Cum auzi greerul aceasta, îşi înstrună în grabă scripca. Ştiau ele gâzele şi florile că nu prea se aveau bine aceşti doi cântăreţi. E drept că pe bondar nu l-ar fi chemat ele. Prea era mohorît şi arţăgos. Dar greerele crezând că ele o spun cu tot dinadinsul, i-a fost teamă şi s'a pregătit să cânte.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Veniţi gâze şi flori, veniţi! Greerele Gri-Gri ne cântă ceva," se auzea din toate locurile. Şi cât ai clipi din ochi

nu mai era un loc de stat în jurul muşuroiului. Greerele nu-şi mai încăpea în piele de bucurie şi ciupind de câteva ori coardele scripcei, începu să zică:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Eu sunt Gri-Gri, un greeraş
Isteţ, voios şi drăgălaş.
Voi despre mine aveţi un crez,
De când un fabulist francez,
Jean Lafontaine îi zice'mi pare.
V'a povestit,
Tot ce-am păţit,
Când la furnică am cerşit,
Şi m'a durut
Când ea n'a vrut
Să-mi dea şi mie de mâncare.

E drept că toată ziua cânt
Şi vara eu nu mă frământ.
Căci nu socot deloc firesc,
Ca sub pământ,
Să'ngrămădesc
Bucate: grâu şi bob de ovăz,
Eu de nimica n'am habar,
Căci văz,
C'atunci când n'am, tot mai găsesc,
Un dar
De suflet creştinesc.

Veniţi'mi deci în ajutor,
De vreţi de foame să nu mor.
Nu mă răsfăţ,
Nu vreau ospăţ,
Cu felurite bunătăţi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Şi nici vreo trufanda de soiu,
Un bob de grâu, atâta voi:
Şi-atunci cu cântec plin de şagă.
Vă veselesc o vară'ntreagă.

Şi ciupindu-şi mai cu foc scripca, Gri-Gri începu să facă plecăciuni în dreapta şi în stânga.

— „Bravo Gri-Gri, bravo!“ strigară gâzele şi florile şi începură să bată cu toate din picioare, ca Gri-Gri să mai cânte ceva. Dar Gri-Gri spunea că-i obosit, că nu mai poate şi dădu să plece. Gâzele şi florile începură însă să strige mai tare:

— „Să cânte Gri-Gri, bravo Gri-Gri!“

— „Ei, dar ce v'a apucat? Ce s'a întâmplat aci de faceţi un scandal de nu mai pot dormi?“, spuse un păianjen de câmp, care locuia în muşuroiu. „la faceţi bine de nu mai îmi tropăiţi în cap, când oi pune mâna pe voi, n'o să fie bine.“

— „Să tacă moşul“, strigă o ceată de fluturi.

— „Şterge-o“, îi strigă o răgace, care băuse prea multă rouă.

Păianjenul văzând că nu-i rost de glumă, se retrase mormăind în muşuroiu, iar şezătoarea continuă în voe bună.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Dorel se aşezase pe o piatră şi privea fără să sufle un cuvinţel la joaca florilor şi a gâzelor. Acuma se luaseră la trântă doi gândaci şi duhurile de floare şi celelalte gâze făcură zarvă în jurul lor, îmboldindu-i la luptă cu vorba.

In clipa aceea apărură de după un copac vreo câte sute de omuleţi îmbrăcaţi în uniforme aurii. In fruntea acestei companii de soldaţi umbla un omuleţ mai mare cu mustăţi răsucite'n furculiţă.

— «Poliţia!» gândi Dorel şi era cât pe-aci să strige.

N'apucă să facă însă nici un pas şi se pomeni cu soldaţii aceia micuţi făcând front în faţa sa. Mustăciosul făcu un pas înainte, trase dela brâu un fir lung care închipuia o sabie, salută şi spuse:

— «Dorel-Bob-de-grâu, fraţii boabe de grâu din spicul Bogăţie-aurie, m'au trimis pe mine, duhul spicului împreună cu o companie de ostaşi de-ai noştri, să te salutăm şi să-ţi spunem că boabele de grâu din spicul nostru abea aştepta să te ospăteze în casa lor.»

— «O, nu pot veni acum» spuse Dorel. Aş vrea să-mi văd frăţiorii, dar zău că nu pot pleca acuma. Spune-le că le mulţumesc frumos pentru bunătate şi că voi veni mâine să-i văd.»

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Mustăciosul făcu un salut cu sabia și se înapoie în rând.

— „Companie stânga'mprejur!“ și mica ceată dispăru din nou după copacul de după care se ivise.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

MOARTEA FLORILOR DE LILIAC

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

XI

Aerul se îmbibă acuma de un miros pătrunzător.

— „Duhurile florilor de liliac“, se auzea şoptindu-se din toate locurile.

— „Duhurile florilor de liliac au venit să-şi ia rămas bun“, spuse o zorea care-şi ridica mirată căpşorul din ceata suratelor.

— „Duhurile florilor de liliac sunt bolnave“, şopteau florile.

Dorel se uită cu mirare către intrarea poenii şi văzu o ceată de fetiţe îmbrăcate în rochii mov şi albe. Ele aveau ochii încercănaţi şi priviri visătoare şi adânci. In mijlocul lor şedea o fetiţă mai mare, căreia îi lucea în jurul părului o coroană împletită din raze de lună.

— „Cine e fetiţa aceea?“ întrebă Do-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

rel un duh de cerceluş, care se afla lângă el.

— „E duhul pomului de liliac," spuse acesta.

— „Dar de ce sunt aşa de triste?"

— „Cum, nu ştii? Noaptea aceasta este ultima noapte pe care o petrec pe pământ. La miezul nopţii se va lăsa din cer o scară de raze şi ele o vor urca, până ce vor ajunge la dreapta Domnului. Acolo vor sta până la primăvara viitoare, când Domnul le va trimite din nou pe pământ, ca să împrăştie miresme până în vară."

— „Ce păcat că trebue să plece," spuse Dorel.

— „Aşa-i voia Domnului. Noi nu o putem înţelege," spuse duhul cercelușului şi se depărtă.

Dorel se apropie de ceata florilor de liliac. Duhurile se aşezaseră în cerc în jurul duhului pomului şi ascultau cu atenţie la ce spuneau celelalte gâze şi flori.

Erau atât de tăcute duhurile florilor de liliac!

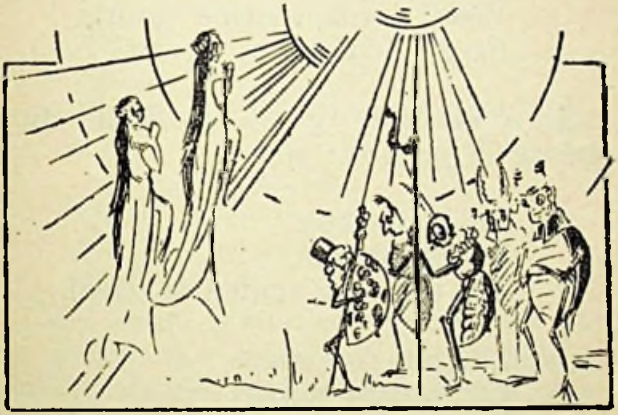
Părea că în ochii lor citeşti durerea despărţirii. Şi fluturi mari şi minunat coloraţi se grămădiseră în jurul lor şi până şi ei, cari erau cunoscuţi ca veseli

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

şi neastâmpăraţi, priveau trişti la fetiţele palide ale liliacului.

— „De ce nu dansaţi şi voi?“ le strigară duhurile de nemţişor şi ciuboţica cucului, cari făcuseră o horă.

— «Haideţi şi voi la joc,» le strigară

duhurile unor petunii, prinzându-se alături de nemţişori.

— „Nouă nu ne place dansul. Dănţuiţi voi. Noi stăm să privim,“ le strigară duhurile liliacului.

— „Haideţi să ne jucăm,“ le spuseră o ceată de licurici.

Miezul nopţii se apropia. Carul mare îşi îndreptase osia ca să-l primească.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Stelele luceau peste poiană ca niște candele aprinse lângă icoana unui sfânt. Atunci duhul pomului de liliac se ridică în picioare și strigă:

Veniți aproape gâze și flori,
Liliacul își ia ziua bună.
Veniți aproape nalbe surori,
Făceți împrejur o cunună.

Și când toate gâzele și florile fură strânse în jurul lor spuse:

Puțin'ascultare
Să dea fiecare,
Voi toți, câți sunteți în zăvoi.

La anul surioare,
Cu soare'n răzoare.
Ne întoarcem cu toate la voi.

E grea despărțirea,
Așa ne e firea,
In vară din lume pornim.

Și-atunci înserarea,
Lipsită-i de boarea,
Ce darnic în jur răspândim.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Rămâneţi cu bine!
Miros de verbine,
Acum răspândit e în jur.

Prin iarbă e rouă,
Pe cer luna nouă,
Sprinceană cu foc împrejur.

Rămâneţi cu bine,
Bujori şi sulfine,
Crini, dalii şi albi trandafiri.

Cu bine mimoze,
Şi voi tuberoze
Şi gâze, voi dragi musafiri.

Când spuse ultimele cuvinte, un cocoş anunţă din depărtare miezul nopţii. Vuietul pădurii răsuna ca sunetele unei orgi într'o biserică. Gâzele şi florile rămaseră tăcute şi cu lacrimile în ochi. Ba nişte olendrii începură să plângă deabinelea.

— „Rămâneţi cu bine!“ spuseră florile liliacului dispărând în razele lunii.

— „Cu bine la anul,“ răspunseră gâzele şi florile.

Peste livadă cobora tăcerea.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

POVESTEA DUHULUI DE NUFĂR

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

XII

Dar printre gâze şi flori tristeţea nu ţine mult. Ceva mai încolo veni la şezătoare o coropişniţă dar se făcu zarvă mare, că trebui să plece numaidecât. Gâzele şi florile se împărţiseră cete, cete şi-şi povesteau şi râdeau. Dorel rămăsese singur şi se oprea când lângă unul, când lângă altul. Şi cum se plimba el aşa printre mulţimea de gâze se simţi deodată apucat de braţ şi o voce prietenoasă îi spuse:

— „De ce nu rămâi cu noi?“

Dorel se sperie la început, dar când ridică privirile, văzu o fetiţă palidă, palidă, cu ochi mari verzui, cu părul atât de blond, încât coroniţa de aur din părul ei nici nu se mai vedea.

— „Dar cine eşti tu?“ întrebă Dorel.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Eu sunt duhul unui nufăr. Nu vrei să stai cu mine?“

— „Ba da“, și se așeză jos lângă duhul nufărului.

— „Cum te chiamă pe tine?“

— „Dorel Bob de Grâu.“

— „Pe mine mă cheamă Lora“.

Un fluture chefliu, îmbrăcat numai în mătase, se așeză lângă dânsa.

— „O Lora, duh palid de nufăr,“ spuse el. Ți-am căutat floarea astăzi și n'am găsit-o.“

Dar Lorei nu-i ardea să asculte blestemățiile fluturelui și-l goni ocărându-l.

— „Știi ce Dorele, hai la mine acasă pe iaz. Acolo vom avea liniște.“

Și învăluindu-l pe Dorel în mantaua-i de mătase albă, se ridică în văzduh și porniră către iaz.

In câteva clipe ajunseră acolo. Lora coborî pe un nufăr mare și alb din mijlocul iazului. Luna poleia apa cu lumină argintie. Era atâta liniște, încât iazul părea o oglindă în care luna strălucea ca un talger poleit. Către țărmuri noaptea întinsese văluri străvezii de ceață și din stufăriș se auzea în răstimpuri icnitul rațelor sălbatece și al lișițelor. Incolo era liniște. Dinspre pădure cobo-

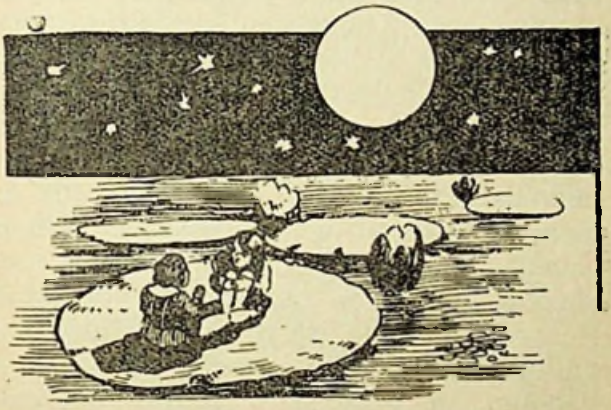
Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

rau triluri cristaline, într'un cântec cum nu mai auzise Dorel niciodată.

— „Privighetoarea“, spuse Lora şi rămase gânditoare.

— „Ce frumos e pe la tine Lora“, spuse Dorel.

— „Acuma-i frumos“, spuse Lora,

«dar sunt zile când totul duhneşte a moarte. Atunci se strâng broaşte mari şi râioase orăcăind de-ţi iau auzul. Dar e drept: atunci când coboară noapte luminoasă de vară, când peste iaz se întinde mătasea albastră a cerului, când stelele sclipesc viu în oglinda apei, atunci uit totul.“

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Ce frumos ştii tu să vorbeşti, Lora, poves'eşte-mi ceva."

— „O să-ţi povestesc povestea noastră, a nuferilor", spuse Lora şi luându-şi părul auriu, de pe frunte, începu:

„Era de mult, de mult, când florile erau toate la fel, aveau toate miros şi culoare şi trăiau toate la un loc. Era pe vremea când Dumnezeu lua adesea toiagul în mână şi pornea prin lume să vadă dacă toate făpturile îi îndeplinesc poruncile cum trebue. Pe vremea aceea lumea era mai bună. Şi când un drumeţ nevoiaş bătea la uşa casei, nu-l lua nimeni cu gura şi nici nu asmuţea nimeni câinele asupra lui. Ba din potrivă, era chemat în casă şi ospătat cu voe bună. Pe vremea aceea trăiau la marginea unei păduri, într'o colibă ascunsă aproape sub pământ, un băiat şi o fetiţă. Nu erau frate şi soră.

Într'o zi se întâlniseră în pădure pe când căutau drumul spre casă. Rătăciseră. Noaptea se lăsa întunecată şi vântul vuia prin crengile copacilor. Orbăcăiră ei toată noaptea prin pădure, până ce ajunseră spre dimineaţă la marginea ei, care dădea într'o vâlcea. Plânseră ei ce plânseră, când văzură că nu mai pot

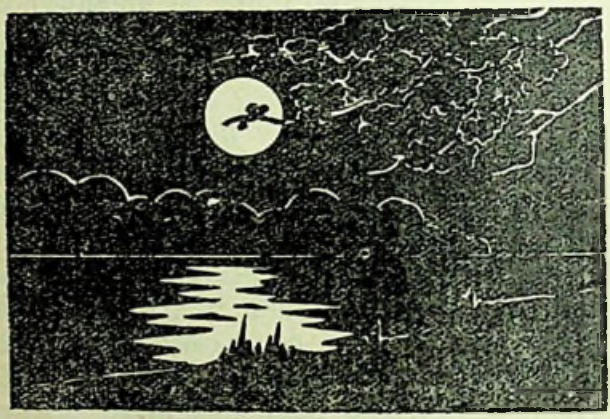
Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

merge acasă, dar la urmă băiatul îşi luă inima'n dinţi şi începu să facă o colibă în care să locuească împreună cu fetiţa. O isprăviră în câteva zile. In timpul zilei, băiatul şi fetiţa căutau de ale mâncării prin pădure. Căci fetiţa se pricepea la culesul rădăcinelor bune de mâncare. Şi toate erau bune şi amândoi erau fericiţi, când naiba băgă în capul fetiţei că de acuma încolo băiatul să rămâe singur acasă şi ea să umble după mâncare prin pădure. In zadar o rugă băiatul să renunţe la gândul ei. Fata ţinea morţiş şi nici nu voia să audă de mers împreună.

Atunci băeţelul se înduplecă şi fetiţa porni a doua zi singură în pădure. Băiatul deretică puţin prin casă şi apoi se aşeză în prag ca să-şi cioplească un băţ. Trecu ce trecu şi cerul începu să se întunece şi nouri negri şi grei atârnau peste pământ. Şi după puţin timp începu o ploaie, de ţi se părea că s'au rupt toate zăgazurile cerului. Ploaia era atât de deasă, că de abia vedeai la doi paşi înaintea ta. Şi vălceaua începu să se umple cu apă şi atunci când se lumină, prin locurile unde fusese coliba era un iaz mare şi limpede. De băiat, nici urmă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Când veni fetiţa înapoi şi văzu ce se întâmplase, începu să plângă şi să se văicărească. Atunci se ivi lângă ea un moşneag, cu barba albă şi mare şi cu priviri blânde, blânde de alinau orice durere. El mângâe puţin capul fetiţei, bol-

borosi câteva cuvinte şi făcu un semn către iaz. Atunci, din fundul iazului, din inima băeţelului se ridică un lujer svelt, care purta sus peste oglinda apei, între frunze verzi şi mari, o floare albă şi umedă par'că de lacrimi: era un nufăr. Pe fetiţă bătrânul o făcu duh de floare şi-i dădu nufărul.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Bătrânul era Dumnezeu.“

Lora își șterse ochii și Dorel rămase privind gânditor peste iaz.

— „Și cum îi chema, pe fetiță și pe băiat?“

— „Lora și Loru“, spuse duhul nufărului.

Prin păpuriș trecu un freamăt. Dimineața se apropia. Din stufăriș se auzea acum deslușit măcăitul rațelor.

— „Hai să te duc înapoi“, spuse Lora.

Și învăluindu-l din nou în mantaua ei, îl ridică peste ape și-l duse pe țârm. Acolo se despărțiră. Lora reveni la floarea ei, iar Dorel se duse la teiul său să se culce.

Dimineața înconjura zarea cu gene de foc.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

POVESTEA FLOAREI SOARELUI

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

XIII

Prin aer trecu acuma un freamăt uşor şi o voce supărată se auzi:

— „Ce mă fac? Numai găsesc drumul spre casă şi soarele o să răsară îndată, Doamne, Doamne!“

Dorel scoase capul afară prin gura scorburii şi văzu un duh de floare care-şi frângea desnădăjduit mâinile.

— „Dar ce-i cu tine?“ întrebă Dorel. „De ce, eşti aşa de supărată?“

Fetiţa, căci era o fetiţă frumoasă cu ochi verzi şi îmbrăcată într'o rochiţă galbenă îi spuse:

— «Sunt duh de floarea soarelui, şi nu-mi găsesc drumul spre casă. Curând o să răsară soarele şi floarea mea n'o să-şi poată întoarce faţa-i rotundă spre el.»

— «Dar unde locueşti tu, unde ţi-e floarea?»

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— «Este într'o grădină mare şi frumoasă. In grădină este o casă în care locuesc oameni şi un băeţel cam de vreo opt ani.»

— «Aha», gândi Dorel, «acasă la noi».

— «Ştii ce, duh de floare», spuse el, «eu o să te conduc la tine acasă, dar tu să-mi povesteşti în schimb o poveste».

— «Bine», spuse duhul floarei soarelui, şi luând pe Dorel de mână porni spre grădină.

Găsiră curând floarea şi de abia c'o îndreptă duhul ei spre răsărit, când şi soarele îşi arunca primele raze din zare.

— «Aşa», spuse duhul mulţumit, «acuma Dorele să-ţi spun povestea care ţi-am făgăduit-o.»

— «Dar de unde ştii cum mă chiamă?»

— «Am fost şi eu astă noapte la şezătoarea din poiană, dar tu ai plecat cu un duh de nufăr, tocmai când voiam să-mi spun şi eu povestea.»

— «Ştii ce? Spune-mi-o acuma!»

— «Ar trebui să te pedepsesc şi să nu ţi-o spun, dar pentru că eşti un băiat bun şi mi-ai arătat drumul, o să-ţi fac pe plac.»

Şi dându-şi părul auriu de pe frunte, duhul floarei întoarse o faţă zâmbitoare către soare şi începu să spue:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Povestea mea copile
Nu e deloc senină.
Din întâmplări umile,
Lipsite de lumină

Vin întristate cete
Ce vor să-ţi povestească
De truda unei fete
De viţă'mpărătească.

Domniţ'am fost pe vremuri
Pe ţârmuri depărtate —
Ar fi să te cutremuri
De-ai şti ce'ntunecate

Erau a'mele zile
La Negură'mpăratul,
Căci el domnea copile
Pe ţărm şi 'n tot palatul.

Tristeţea era mare
Prin negrele ţinuturi.
Ţinea smolita zare
Intunecimea'n ciuturi

Şi-o împrăştia prin ţara
Uitată de lumină.
Să nu crezi tu că vara
Era mai mult senină —

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Căci pe livezi întinse
Cu flori otrăvitoare,
De brumă toate ninse,
Împrăştiau duhoare

Soboli şi şerpi cu sute.
Prin tufe otrăvite
Au plăşile ţesute
Păianjeni şi ispite.

Aşa-am trăit, de soartă
Mereu fiind prigonită.
Vezi, sufletu 'şi mai poartă
Lumina lui cernită.

Tânjeam în întuneric.
Aş fi dorit palatul
Să-l luminez feeric
Dealungul şi dealatul.

Sclipire, veselie
Şi a harpelor şagă
Doream ca să mă'mbie
In unduire vagă.

Visări doream pe lună
Pe pajişti mătăsoase,
Când umbra se'ncununa
Cu margini luminoase,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Şi când prin frunze dese
Se tângue 'ncet vântul
Şi prin copaci îşi ţese
Pe îndelete cântul.

S'a întâmplat odată
Că dintre nori o rază,
Prin umbre furişată
Veni ca să mă vază.

De-atunci mă poartă gândul
La soare şi lumină,
La viaţă îmi e rândul
Şi chinul se termină

Gândesc fără'ncetare,
Şi-aştept înfrigurată
Clipa de liberare
Ce-mi pare depărtată.

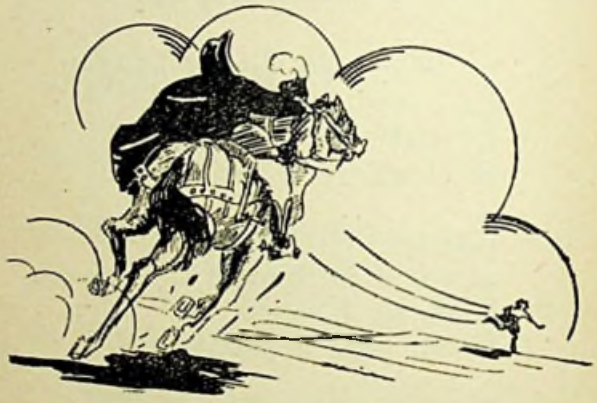
Pe-o zi întunecată,
Pe ploaie şi furtună,
Din ţara blestemată,
Eu am fugit. Cunună

De fulgere-i pe cerul
Mai negru ca păcatul.
Mă chinuia şi gerul
Şi vântul înfuriatul.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Şi craiul ce'şi pornise
Oştirile nebune
Indată ce-auzise
Că sunt soare-apune,

Goni vreo două zile.
Doar nu-mi dădu de urmă.

Oştile sale şi-le
Opri şi goana'şi curmă.

Spre răsărit de soare
El îşi înturnă paşii.
De vor, să mă omoare —
Işi îmbiă hăitaşii.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Făcusem cale lungă
Şi iată că odată
Era să mă ajungă.
Cu faţa înturnată

Spre soare şi lumină
Mă rog înspăimântată:
De colo sus să-mi vină
Mie, sărmană fată

Raze de-ajutorare.
Din neguri de genune,
Din chin şi disperare
Facă-se o minune !

O Doamne, fă-mă floare
Să nu mă mai găsească,
Să cresc mereu sub soare,
Lumina-i să-mi priească,

Şi faţa către dânsul
S'o ţin ca să mi-o bată !
O Doamne-ascultă-mi plânsul
Mi-e sărmană fată.

Şi ruga-mi fu primită.
O floare sunt de-atuncia
In raze primenită.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Dorel adormise. Duhul florii zâmbi blând şi luându-l pe braţe îl duse în scorbura lui din tei. Apoi se reîntoarse şi cu faţa către soare chioti prelung în dimineaţa.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

SPICUL „BOGĂŢIE-AURIE“

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

XIV

Dorel se trezi târziu, când soarele arunca acuma peste împrejurimi reţeaua lui sclipitoare de raze. Era vesel şi liniştit şi nu se mai dumirea de toate minunăţiile pe care le văzuse cu o seară înainte. Şi numai de un lucru îi părea cu adevărat rău, că nu putuse să-şi ia ziua bună dela duhul florii soarelui. li părea lui nu-i vorba rău şi de florile de liliac, care trebuiseră să plece aşa cu nespusă masă, dar se liniştea gândind că la anul le va revedea prin grădini tot atât de frumoase şi mirositoare, ca de obiceiu.

Şi cum vremea trecea tare încet, vezi că nu făcea nimic, îşi caută prin apropiere vreun prieten, vreo gâză sau duh de floare cu care să se joace până'n prânz, dea prinselea sau dea vaţi-ascunselea, sau dea mai ştiu eu ce. Dar pas de găseşte pe cineva prin toată împrejurimea. Gâ-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

zele par'că intraseră toate în pământ. Nici urmă de ele. Doar un păianjen mic şi rebegit se lenevise pe o plasă subţire prinsă între două crengi şi-i trăgea nişte aghioase de se cutremurau şi crenguţele de care-şi atârnase patul. Nu-i vorbă, chiar de ar fi fost treaz, tot nu s'ar fi jucat Dorel cu puiul de păianjen. Prea îi era vie în minte păţania cu Vrân. Merse la un brebenel şi-l scutură uşor, ca să trezească duhul florii care locuia acolo. Acesta îşi scoase căpşorul dintre coroana florii şi-l privi pe Dorel atât de adormit încât acestuia îi păru rău că l-a trezit.

— «Vrei să ne jucăm», întrebă Dorel.

— Oah! căscă brebenelul punându-şi mâna la gură, «iartă-mă Dorel Bob-de grâu, dar zău sunt atât de ostenit că abia mă ţin pe picioare. Dacă vrei să ne jucăm, vino mai târziu şi mă cheamă.

Bob-de-grâu ridică trist din umeri: «Păi eu mă plictisesc până atunci, brebenele. Spune tu ce să fac?»

— «De ce nu mergi la fraţii tăi, Bob-de-grâu?»

— «La care fraţi,» întrebă Dorel mirat.

— «La spicul Bogăţie-aurie. Nu te-au chemat ei aseară să vii la ei?»

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— «Aşa-i. Ai dreptate.» Salutare brebenel, pe mâine!

Şi Dorel vesel că-şi găsise de lucru pentru dimineaţa aceea plecă înspre lanul de grâu în care se afla spicul Bogăţie-aurie.

Nu era departe lanul de locuinţa din scorbură a lui Dorel. In afară de asta, toţi ştiau de el, fiindcă boabele de grâu erau foarte preţuite între gâze şi flori.

— «Vezi tu,» îi spusese într'un rând duhul unei petunii, «noi celelalte flori suntem frumoase, avem haine colorate şi miros frumos, dar nici una din noi nu preţueşte atât cât boabele de grâu, care sunt nişte sodaţi simpli. Dar fără grâu ar fi vai şi amar de oameni. Le-ar lipsi pâinea şi ar muri de foame.»

După câtăva vreme de mers, lanul îşi arătă din depărtare unduirile lui aurii, ca o pătură de aur fluturată în bătaia vântului.

— «Ce mai surpriză le fac,» gândi Dorel. «Cu siguranţă că cei dela spic nici nu gândesc că o să viu atât de curând. Dar'mi-te când s'or pomeni cu mine aşa pe negândite la ei.»

Cum gândea el la astea nu prea luă în seamă când auzi o goarnă, cu sunet subţire şi cristalin, răsunând peste lan.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Credea că este o joacă a boabelor de grâu, pas să-i dea în minte, că cei dela spicul Bogăţie-aurie ştiau deja de sosirea sa.

Când se apropie bine de tot de lan, se pomeni în faţă cu mustăciosul care-l poftise cu o seară înainte.

— «Bună dimineaţa Dorel Bob-de-grâu», îi spuse acesta. «Fraţii din spicul nostru m'au trimis întru întâmpinarea ta, ca să nu rătăceşti în lan.»

— «Dar de unde aţi ştiut că viu?»

— «Te-a văzut pândarul Dorele.»

— «Pândarul? Care pândar?»

— «Pândarul spicului.»

Dorel făcu ochi mari: «Mă rog dar ce pândeşte, pândarul vostru? Ca nu cumva să fugă boabele de grâu din spic?»

— «Da'de unde Dorele,» răspunse mustăciosul râzând, «boabele de grâu nici nu gândesc la aşa ceva. Dar ne este şi nouă teamă de neghiniţă.»

— «Neghiniţă? Dar ăsta cine mai este?»

— «E piaza rea a spicurilor de grâu Dorele. N'ai auzit niciodată de cărbunele grâului? Ăla-i Neghiniţă. E un fel de drăcuşor mic şi negru care de cum simte eă a dat ploaie multă, vezi tu că

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

numai pe umezeală îi place lui să-şi facă mendrele, se agaţă de boabele de grâu şi le suge toată vlaga, lăsându-le negre şi ofilite. Neghiniţă este duşmanul nostru ce-l mai crunt.»

Tot vorbind ajunseră la piciorul spicului Bogăţie aurie. Mustăciosul făcu un semn în sus, şi din înălţimea spicului coborî o scară din fire subţiri de abia se vedeau, pe care urcară în spic.

Aci să vedeţi altă minunăţie. Toate boabele de grâu şedeau ca nişte călugări în chilii lucioase şi cu pereţi subţiri şi se coceau la soare. Şi erau la boabe de grâu sute şi sute şi fiecare îşi vedea de treabă serios de abia că răspundeau bineţelor lui Dorel.

Şi tot urcând din chilie în chilie, Dorel şi însoţitorul său ajunseră în vârful spicului. Aci sta pândarul, un bob de grâu mai răsărit, care cerceta cu ochiu ager împrejurimea, ceva mai jos era chilia duhului spicului, care-l îmbrăţişă cu multă bucurie pe Dorel.

— «Ai văzut Dorele ce minunată este viaţa în spicul nostru,» întrebă comandantul spicului? «Aşa ne frământăm noi până vine vremea secerişului, când luăm toţi drumul morii.»

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

N'apucă Dorel să răspundă ceva, căci duhul spicului se întroarse şi strigă: «Atenţiune! Aplecaţi spre dreapta!»

Şi tot spicul se apleca spre dreapta.

— «Drepţi!» şi tot spicul se îndreptă ca la început.

— «La stâânga!»

— «Drepţi,» răsună iar comanda.

— «Dar asta ce mai este,» întrebă, Dorel.

— «Ne ferim şi noi să nu ne frângă vântul. Ne plecăm după cum bate el.»

Intre timp spicul se îndrepta şi se pleca, la fel ca o corabie pe mare. Dorel văzu că încurcă oamenii la treabă şi se găti să plece.

Dădu ziua bună tuturor boabelor de grâu din apropierea sa şi coborî scara de fir pe care urcase. Mustăciosul îl conducea. Atunci auzi deasupre capului său un cor care cânta.»

— «Cine cântă» întrebă Dorel.

— Boabele de grâu, toate boabele de grâu, din tot lanul» răspunse mustăciosul. «E imnul nostru al boabelor de grâu.»

Acuma se distingeau bine cuvintele:

Bob de grâu,
Strop de aur.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Spune care meşter faur,
Şi în apa cărui râu,
Răbdător te-a poleit,
Faţa de ţi-a aurit?

Spic de grâu,
Spic de fărtaţi
Intr'o casă adunaţi,
Lumina vă este viaţa,
Soarele vă coace faţa,
De grije vă poartă Domnul,
Luna vă păzeşte somnul,
Cerul vă priveşte cântul,
In braţ vă leagănă vântul.

Bob de grâu sămânţă vie,
Isvorâtă adânc din glie,
Fă să'nvie,
Hai îmbie
Razele de soare toate,
Ca să lase cât se poate
In frumosul păr bălaiu.
Şi ca'n raiu,
Drumu-i fie luminat,
Luminat, descântat.
Neted şi ferit de rele
Cale luminată'n stele,
Şi norocu-i curgă râu:
Darul bobului de grâu.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Bob de grâu descântat,
Descântat, descătuşat,
Dar norocu-ţi fie dat
Din al clipelor tezaur,
Bob de grâu, tu strop de aur.

Dorel şi însoţitorul său se depărtaseră binişor de lan. Cântul boabelor se mai auzea ca un murmur, ca fâşâitul vântului printre spicuri.

— «Ah, acum înţeleg,» spuse Dorel, «dece credeam eu înainte că fâşâie vântul printre spicuri. Acesta este cântul boabelor de grâu.»

— «Aşa-i,» încuviinţă tovarăşul lui Dorel. «E cântul nostru. Dar acuma Dorele trebue să ne despărţim. Eu mă duc înapoi la spic. Rămâi cu bine şi aminteşte-ţi de fraţii tăi.»

— «Cu bine,» răspunse Dorel, «dar n'ai vrea să-mi spui cumva cum te chiamă?»

Insoţitorul strânse călcâiele, ca cel mai desăvârşit ofiţer şi trăgându-se mândru de mustăţi se prezintă:

«Comandant Mustaţă, din spicul Bogăţie aurie.»

Atât îi trebui lui Dorel. Abia că-şi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

putu stăpâni râsul şi de cum se văzu singur, isbucni în nişte hohote de răsuna câmpia, şi veselia lui se împletea sprinţară printre ierburi.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

FURNICA FILI DIN MUŞUROIUL FURNICILOR „BRAŢ DE FIER“

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrri 901-1932

XIV

Când se trezi, soarele era aproape de amiază și întreaga pădure fremăta de viață. Era vesel și odihnit. Porni îndată în plimbare. Mergea mângâind firele de iarbă și cânta, când o voce obosită îi strigă din urmă:

— „Loc, vă rog, loc!“

Intoarse capul și văzu o furnică mică și obosită, care abia își mai trăgea sufletul târând un bob de grâu. Dorel se grăbi să-i ajute și furnica îi mulțumi cum putu mai frumos. Ajunseră curând la un mușuroiu în jurul căruia roia o lume de furnici. Toate munceau. Toate alergau de ici până colo cărând paie, grâu, rostogolind pietricele sau dregând mușuroiul. Furnica se opri la intrare și-i spuse lui Dorel:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Fiindcă ai fost atât de bun să mă ajuți să car povara aceasta, vreau să te răsplătesc. Spune-mi ce dorești și dacă voi putea să te mulțumesc, o voi face.“

— „Vreau să merg prin mușuroiu,“ spuse Dorel.

— „Bine,“ răspunse furnica, „să întreb numai pe paznic dacă ne dă voe și atunci te voi călăuzi eu prin tot mușuroiul.“

Se reîntoarse curând, căci paznicii când auziră ce bine îi făcuse, nici nu mai stătură pe gânduri, să-i dea drumul înăuntru.“

— „Spune-mi,“ îl întrebă furnica înainte de a intra în mușuroiu, „cum te cheamă pe tine?“

— „Dorel Bob de grâu.“

— „Eu sunt Fili și locuesc în galeria 217-a din mușuroiul furnicilor „Braț de fer“. Acum să mergem,“ mai spuse ea și porni înainte.

Ajunseră curând la intrarea uneia din galerii. O sentinelă îi opri, dar când recunoscu pe Fili, le dete drumul înăuntru fără împotrivire. Intrară pe galerie. O vreme mai avură lumina care venea pe intrare. Mai încolo însă, galeria era luminată de putregaiuri care luceau și care

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

erau fixate în pereți. Prin galerii ca și afară era o muncă încordată. Furnici treceau în goană, purtând de multe ori poveri de două, trei ori mai mari ca ele. O furnică stătea la întretăierea mai multor galerii îndreptând pe lucrătoare către locurile unde trebuiau să-și depuie poverile.

— „Vezi," îi spuse Fili, „la noi lucrează toate pentru binele statului întreg. Camerile de provizii sunt comune și în timpul iernii avem voie să luăm câtă hrană avem nevoie pentru viață."

— „Dar nu sunt furnici care iau mai mult decât au nevoie și atunci rămân altele fără mâncare?"

— „Nu, că noi furnicile nu suntem lacome. Și apoi dacă ar fi una care să facă așa ceva, atunci am goni-o din mușuroiu în timpul iernei și ar muri de foame și ger."

Coborîră mai adânc în mușuroiu.

— „Vezi," îi spuse Fili, „aci sunt camerile unde depunem ouăle. Din ouă ies apoi furnici mititele pe care le îngrijim până ce prind puteri. Dar apoi trebuesc să muncească și ele. La noi în mușuroiu nu există leneși."

Mai merseră o vreme, când Dorel

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

auzi dintr'o galerie, o voce strigând: „Hăis! Cea!"

Intoarse fața mirată către Fili.

— „Se vede că duc vacile la grajd," spuse acesta.

— „Cum duc vacile la grajd, cum intră o vacă într'un mușuroiu așa de mic?"

— Bine, parc'ă vacile sunt atât de mari?„

— „Cum nu sunt mari? Dacă ar călca una în mușuroiul vostru vi l-ar dărâma."

— „Ei așI!" spuse Fili râzând. „Haidem mai bine în grajduri să le vedem."

Dorel o urmă cu foarte puțină încredere. Se vede că vrea să-și bată joc de mine, s'au s'a scrântit Fili, gândi el. Dar Fili nici nu voia să-și bată joc și nici nu se scrântise. Ajunseră curând lângă grajduri și Fili dând într'o parte o bucățică de frunză, care închipuia ușa, îl luă pe Dorel înăuntru. Dar spre marea lui mirare Dorel nu văzu vaci așa cum le știa el, ci niște gândăcei mici și verzi, cari rumegau liniștiți în fața ieslelor.

— „Dar astea nu-s vaci... sun gândăcei," isbucni Dorel.

— „Ba sunt vaci, și încă vaci din cele mai bune," îi răspunse Fili. Și îmbrățișând unul din gândăcei, acesta lăsă să

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

curgă o picătură alburie într'o petală de trandafir.

— „Ia gustă," îi spuse Fili.

Dorel gustă şi trebui să recunoască; era din cel mai bun.

— „Acestea sunt vacile noastre," îi spuse Fili, „dar acum haide, căci am întârziat. Trebue să-ţi mai arăt camerile cu provizii şi o seamă de lucruri însemnate."

Intr'un târziu, după ce Fili îl condusese prin tot muşuroiul şi-i arătase toate ce erau prin el, porniră către ieşire.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

FURNICILE NEGRE SE PREGATESC DE RĂSBOI

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

XV

Dar cu cât se apropiau de capătul galeriei rămâneau mai miraţi. Furnici alergau în sus şi în jos, de data aceasta fără a mai căra nimic. Altele duceau puii şi ce mai rămăsese din provizii către fundul muşuroiului. Un grup de zidari începuse să întărească intrarea cu fire de paiu şi cu pietricele. Alţii frământau pământ şi ridicau afară, în faţa muşuroiului, valuri de apărare.

— „Ce o fi şi asta," gândi Dorel.

Nici Fili nu era puţin mirată. Intrebă o furnică ce fugea grăbită spre camerile de provizii ce s'a întâmplat. Dar aceea

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

nu avu vreme să răspundă. Insfârşit găsiră un ofiţer de furnici care îi lămuri.

Cu puţin după ce intraseră ei în muşuroiu, o patrulă de furnici a găsit nişte termite, care săpaseră un canal ca să ajungă la camera de provizii a muşuroiului. La început nu şi-au dat seama ce este dar au pândit la gura canalului. Nu au aşteptat prea mult şi capul unei termite s'a ivit în deschizătură. Patrula a stat liniştită. In scurt timp eşiră una după alta patru termite din canal. Atunci furnicile muşuroiului s'au repezit asupra lor. A fost o luptă scurtă. Trei termite au fost omorâte, numai una a scăpat rănită şi a fugit. Din cauza aceasta sunt furnicile muşuroiului atât de agitate.

— „Dar cine sunt termitele?“ întrebă Dorel.

— „Termitele sunt furnici ca şi noi, dar sunt mai mari şi sunt de culoare roşie. Intre noi furnicile negre şi furnicile roşii este o duşmănie veche. Furnicile roşii sunt nişte tâlhari, cari caută să ne fure totdeauna proviziile şi dacă întâlnesc pe unul dintre ai noştri îl ucid.“

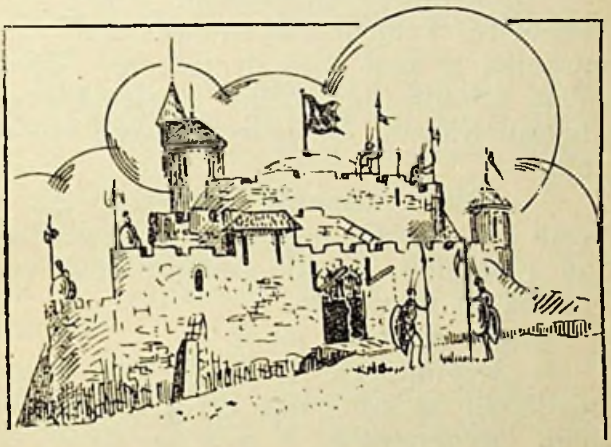
— „Dar de data aceasta totul a mers spre binele vostru.“

— „Asta nu se ştie încă!“

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Bine dar nimeni dintre ai voştri n'a fost ucis şi nici hrana nu va fost furată."

— „E adevărat. Dar o furnică roşie a scăpat. Ea va duce vestea la muşuroiul furnicilor roşii—vom avea războiu. Dea-

ceea este atâta fierbere în muşuroiul nostru."

Intre timp fuinicile negre ridicaseră întărituri în jurul muşuroiului. In interior proviziile şi puii fură căraţi în locurile cele mai ferite. O furnică mare şi voinică se ivi acum.

— „Generalul nostru", şopti Fili.

In jurul lui erau mai multe furnici, care

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

erau într'o continuă frământare.

— „Aceştia sunt ofiţerii. Uite un curier. Hai să ne apropiem, să auzim ce spune.“

O furnică sosise tocmai în goană, salută pe general şi-i spuse :

— „La muşuroiul furnicilor roşii e fierbere mare. Trupele stau strânse în faţa muşuroiului şi sunt gata de plecare. Când m'am reîntors am întâlnit o patrulă lângă ştejarul trăznit. Se îndrepta spre muşuroiu.“

— „Bine!“ răspunse generalul. „Ia o ceată din soldaţii noştri, ocoleşte dealungul râuleţului şi taie drumul când vor vroi să se reîntoarcă.“

Furnica salută şi plecă.

— „Regimentele 1, 2, şi 3 să ocupe poziţiunile în iarba din dreapta muşuroiului. Regimentele 4 şi 5 să treacă în partea stângă. Regimentele 6 şi 7 să urce sus pe muşuroiu şi să pregătească bolovanii şi bârnele ca să astupe intrarea, dacă furnicile roşii vor înainta prea mult. Regimentele 8 şi 9 să ocupe poziţiunile lângă ştejarul trăznit. Numai regimentul al 10-lea şi trupele de rezervă să rămână în muşuroiu. Pregătiţi-vă armele !“

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Prin rândurile furnicilor trecu un freamăt. Regimentele erau înşirate ca nişte pete negre în faţa muşuroiului.

— „Cercetaşii şi voluntarii să iasă din rânduri!“ mai strigă generalul.

O ceată de furnici tinere se repezi.

— „Voi“, le spuse generalul, „să vă informaţi asupra mişcărilor duşmanului. Plecaţi!“

Furnicile se depărtară în goană. O linişte apăsătoare se lăsă în jurul muşuroiului. Toţi ascultau cu atenţia încordată. Nu trecu mult şi un curier se apropie fugind.

— „Generale! Furnicile roşii au pornit din muşuroiu şi vin spre ştejarul trăznit!“

— „Furnici ale regimentelor 8 şi 9 pentru apărarea muşuroiului şi a bunului comun, plecaţi la luptă! Ocupaţi ştejarul şi nu atacaţi furnicile roşii decât la întoarcere. Inainte marş!“

Furnicile porniră cântând imnul lor furnicesc :

Furnici să mergem la luptă
Duşmanii ne-au atacat.
Din hrana noastră se'nfruptă
Şi puii ne-au sfârtecat.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Ei ne distrug muşuroiul,
Peirea noastră vor ei
Să-i învăţăm ce-i răsboiul,
Şi lupta pe aceşti mişei.

Regimentele eşiră din locurile întărite. Vocea lor se pierdea în depărtare. Un alt curier sosi abia trăgându-şi sufletul.

— „Generale! Furnicile roşii au ajuns la ştejar. Se îndreaptă spre muşuroiu."

— „Toate regimentele să ocupe locurile arătate de mine. Nu veţi ataca, decât la ordinul meu. Luptaţi cu curaj şi nu uitaţi că soarta muşuroiului este în mâinile voastre."

Furnicile negre ocupară în grabă poziţiunile. Dorel şi Fili se duseră cu generalul furnicilor sus pe muşuroiu de unde se vedea tot câmpul de bătaie. Liniştea era şi mai apăsătoare. Muşuroiul părea mort. Din depărtare se vedea primul regiment de furnici roşii apropiindu-se de întărituri.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

LUPTA FURNICILOR NEGRE CU FURNICILE ROŞII.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrri 901-1932

XVI

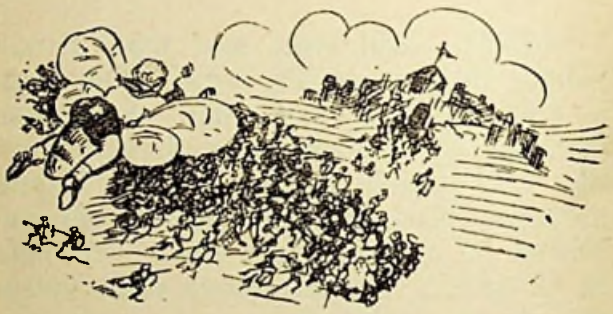
Furnicile roşii erau mai mari şi mai voinice decât furnicile negre. Dar regimentele lor erau mai puţin numeroase. Furnicile roşii se opriră în afara întăriturilor. O patrulă se strecură cu băgare de seamă până lângă muşuroiu, dar nevăzând pe nimeni făcură semn celorlalte să vie şi ele. Atunci răsună depe muşuroiu vocea generalului:

— «Furnici! Apăraţi muşuroiul, avutul şi puii voştri. La luptă!»

In aceiaş clipă furnicile negre se repeziră din toate locurile atacând cu furie duşmanii. Ii stropeau cu un lichid urzicător, care-i orbea şi-i omora. Muşcau, trăgeau cu braţele de ei până îi ucideau. Dar nici furnicile roşii nu se lăsau mai pe jos. Toată împrejurimea muşuroiului

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

fu acoperită într'o clipă cu morți. Luptau de vreo câteva minute și nu se putea ști cine era mai tare. Dar furnicile roșii primiră întăriri. O nouă companie de luptători intră în joc. Furnicile negre scădeau văzând cu ochii. Cele din aripa dreaptă începură chiar să fugă. Generalul trimise unul din regimentele care erau cu el pe mușuroiu, să le ajute. Fața

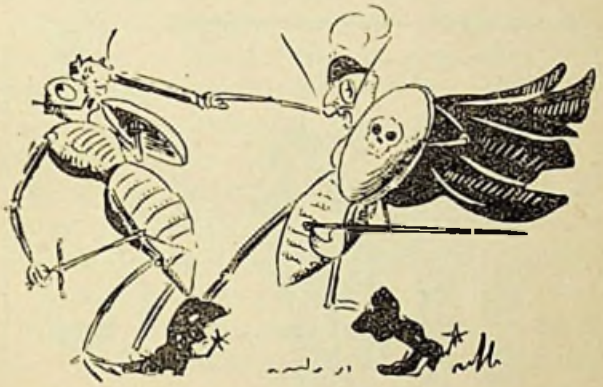

câmpului de luptă se schimbă într'o clipă. Dar furnicile negre se împuținau. O ceată de furnici își crea cu greu drum către intrarea mușuroiului. Erau cât pe-aci să pătrundă el, când generalul dădu ordin să se prăvălească bolovanii și bârnele peste intrări. Dar furnicile roșii luptau cu mult curaj. O altă ceată ajunse a-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

proape de intrare. Regimentul care rămăsese pe mușuroiu coborî și el în luptă. Furnicile roșii începură să se retragă. Furnicile negre atacară mai cu furie. Atunci... iată că din dosul întăriturilor apăru încă un regiment de furnici roșii.

— «Suntem pierduți,» gemu generalul,

«să se ducă una din voi să aducă regimentele dela stejar».

O furnică ofițer plecă fugind.

Lupta continua între timp cu aceiaș furie. Furnicile roșii ajutate de trupele venite, înaintau încet dar sigur către mușuroiu. Trecuse o vreme și regimentele de furnici negre nu se vedeau. Generalul își frângea mâinile de disperare.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

O altă furnică plecă.

Nu se mai întoarse nici ea şi nici regimentele nu veniră. Furnicile roşii se apropiau din ce în ce mai mult de muşuroiu. In clipa aceea se auzi un zumzăit prie aer şi un ciot negru se lăsă pe muşuroiu.

— „Ei! Dar ce faceţi voi aci?“ se auzi vocea lui Rocu Bocu.

— „Nu vezi că-i răsboiu? Ce mai întrebi,“ se răsti la el Fili.

— „Nu mai spune! Răsboiu? Şi din ce v'aţi luat?“

— „Din prostia ta!“ spuse Fili supărată.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Cum ai spus? Prostia mea? Vorbeşti serios, ssu glumeşti?

— „Serios. Cât se poate de serios!"

— „Aşa," spuse Rocu-bocu, „ai noroc că vorbeşti serios că eu nu ştiu de glumă."

Dorel avu o idee. Urcă în spatele lui Rocu-bocu, trecu în sbor peste câmpul de luptă şi duse ordinul generalului furnicilor dela stejarul trăznit. Regimentele care erau acolo porniră în pas alergător către câmpul de luptă. Intr'o clipă fură acolo şi se repeziră curagioase asupra furnicilor roşii.

Acestea surprinse de acest atac neaşteptct o luară la goană. Furnicile care mai rămăseseră în viaţă porniră imediat în urmărirea lor. Câmpul din jurul muşuroiului era plin de furnici negre şi roşii. Dar ce însemnătate putea avea moartea atâtor furnici negre? Muşuroiul fusese salvat. Salvate bogăţiile şi puii.

Generalul dădu ordin să se îngroape cadavrele, apoi strânse trupele şi le grăi:

— „Furnici! Muşuroiul nostru a fost salvat datorită vitejiei voastre şi a doi străini cari ne-au ajutat la nevoie. Aceştia sunt Dorel Bob-de-grâu, prieten cu zâna gâzelor şi a florilor şi cărăbuşul Rocu-bocu.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Ca mulţumire vreau să-i ridic la rangul de ofiţeri în armata furnicească.“

— „Hura, hura,“ strigară furnicile în cor.

Numai Rocu-bocu nu era dumerit. Voia să ştie dacă era numit ofiţer în glumă sau în serios. Şi când află că era numit în serios fu tare mulţumit, căci el nu ştia de glumă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

SFÂRȘITUL VISULUI

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

XVII

— „Acuma trebuie să ne despărţim," spuse Fili lui Dorel. „Eu trebuie să ajut alor mei, să dreagă muşuroiul şi să îngrijească de pui, căci am rămas foarte puţine. Dute cu bine şi nu uita că furnicile braţ de fier, sunt prietenele tale".

— „Cu bine Fili," spuse Dorel şi dădu să plece.

— „Stai, stai," începu să strige atunci Rocu-bocu „pentru ce am venit eu aici?"

— „Păi, ştiu eu," spuse Dorel.

— „Atunci stai să-ţi spun: Zâna găzelor şi a florilor s'a reîntors din Pantapuzia şi..."

— „Dorele!" spuse atunci o voce cunoscută lângă Dorel.

Era Ged curierul.

— „Zâna gâzelor şi a florilor," începu el.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Aaaaaa! Uite-l pe Dorel. Dorele, zâna gâzelor şi . . . . . ". începu Mara căci ea era.

— „Bună ziua Dorele. Zâna gâ....." se auzi acum vocea lui Tonie, călugărul.

— „Bine că te-am găsit, Dorele, zâna gâzel.....", era Lim licuriciul.

— „Salutare Dorele," se auzi acum vocea albinei Reta.

Şi începură toate gâzele să vorbească deodată şi să facă o hărmălae de nu se auzea nimic. Toate gâzele voiau să spuie ce le-a spus zâna, dar Dorel, nu înţelegea din pricina sgomotului pe nici una.

— „la staţi fraţilor," strigă atunci Dorel," să vorbească numai unul dintre voi, că nu pricep nimic."

Atunci se făcu linişte şi Ged curierul îi spuse:

— „Zâna gâzelor şi a florilor s'a reîntors din Pantapuzia şi vrea să te vadă. Dar cum tu nu erai la teiul tău, ne-a trimes pe noi să te căutăm şi să te aducem la ea".

— „Cu tine nu mai merg că mă laşi iarăşi în drum."

— „Hai urcă-te pe spatele meu şi să mergem," spuse Rocu-bocu.

Porniră cu toţii spre teiu. Când îi văzu

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

zâna venind cu aşa o zarvă, abia că se putu ţine de râs.

— „Bine te-am găsit, Dorele," spuse zâna.

— „Bine ai venit zânişoară."

— „Spune-mi Dorele ţi-a plăcut împărăţia mea?"

— „Mi-a plăcut, mi-a plăcut foarte mult. Sunt şi ofiţer de furnici."

— „Aşa! dar acuma trebuie să mergem acasă la tine ca să nu se îngrijească maica ta."

— „Nu vreau zânişoară. Eu vreau să rămân o gâză mică!"

— „Nu se poate, Dorele, trebuie să mergem acasă. Dar înainte de să plecăm, hai să-ţi spun ceva."

Dorel îmbrăţişă plângând pe Rocu-bocu, pe Mara, pe Lim, pe Reta, chiar şi pe Ged curierul, pe toate gâzele şi duhurile de floare care erau pe acolo. Apoi zâna îi învălui capul cu un voal de mătase şi spuse:

Copile,
A fost doar o poveste.
Dar tu să dai de veste
Copiilor ca tine,
Că nu e deloc bine
Gâze să chinuieşti.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Nici florilor din luncă,
Sau celor din grădină,
Să rupi a lor tulpină—
Frângând a mea poruncă
Tu să le jumulești.

De ce să chinuești
O floare cât de mică,
O gâză ce de frică
Se-ascunde când privești?

Să nu uiți că pe ele
La fel ca și pe tine
Le'ndreaptă către bine
Ferindu-le de rele,
Prea bunul Dumnezeu!

„Haide scoală-te Dorele..."
Și.....

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Şi... Dorel se trezi unde adormise, în grădină. Lângă el stătea mama lui şi-l privea zâmbind. Dorel se uită puţin ameţit în juru-i, apoi întrebă:

— „Unde e zâna gâzelor şi a florilor?“

— „Cine,“ întrebă mama lui mirată.

— „Dar Rocu-bocu?“

— „Care Rocu-bocu?“

1868 Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Cărăbușul Rocu-bocu. Și Mara Răgacea?“

Mama lui îl privi îngrijorată.

— „Ai adormit în iarbă. Dorele și îi fi răcit.“

— „Dar Reta, albina unde e?“

— „Haide în casă, Dorele, la masă. Ai dormit toată după amiaza.“

— „Nu vreau. Să vie și Lim licuriciul și călugărul Tonie.

— „Care călugăr Tonie?

— „Cum nu știi, acela care a făcut rugăciunea asta:

Doamne Dumnezeu din cer
Flori și gâze toate pier...

— „Ce rugăciune mai e și asta?“, întrebă mama lui și mai îngrijorată.

— „Aha, uite-l pe Rocu-bocu!“ Strigă acuma Dorel, și se repezi după un cărăbuș care mergea leneș prin iarbă.

— „Ce faci Dorele, ăsta-i un cărăbuș!“

— „Da, da. E Rocu-bocu. Uite-o și pe Mara,“

— „Dar aia e o răgace, nu-i mara.“

— „Ba nu o chiamă Mara.“

Mama lui îl luă de mână și-l duse în casă. Se însera. In depărtare pădurea părea încinsă cu văluri cenușii. La apus cerul roșise ca jarul, desemnând negru

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

câmpia. Câteva păsărele mai ciripeau prin pomi. Un vântuleț răcoros începu să bată și din casă se auzea vocea lui Dorel care-și povestea visul...

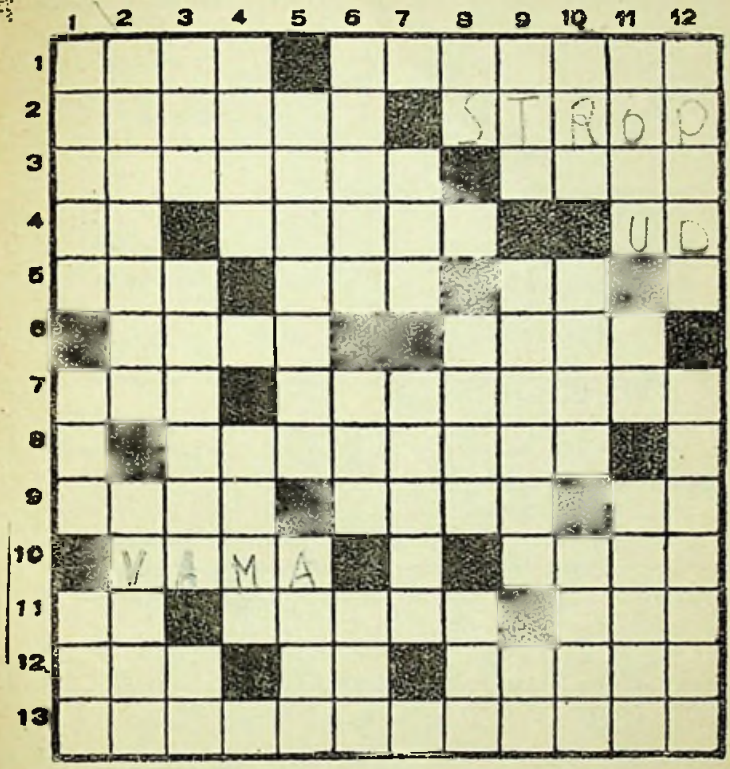
Copile!
A fost doar o poveste
Dar tu să duci de veste
Copiilor ca tine
Că nu e deloc bine
Gâze să chinuești.

Nici florilor din luncă,
Sau celor din grădină
Să rupi a lor tulpină—
Frângând a mea poruncă
Tu să le jumulești.

S'a terminat o poveste!

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Concursul „Bob de Grâu“

Orizontal:

1. Floare albă şi plăcut mirositoare.— Plantă cu înveliş spinos şi flori verzi.
2. Arbust de primăvară, cu buchete de floricele albe sau albastru — roşcate. — Picătură.
3. Fostă reşedinţă papală. — Speculare la Bursă asupra cursului efectelor publice.
4. Insă.— Răsăritean.— Umed.
5. Element. — Poştă, telegraf, telefon. — Articol.
6. *Albină.— Câine.*
7. Câmp curăţit de tufe. — Funingine calcinată.
8. Găitan de jandarm.
9. Motociclist român (cu numele Gheorghe). — A face lectură. — Auxiliar, la Optativ.
10. Nume feminin.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

11. Semi-rege. — Pomi printre cari, în Eminescu, cornul sună melancolic.— Munți ardeleni.
12. Judecător în Israel. — Ssst! — Casele insectelor admirate de Maeterlinck.—
13. Procedeu inventat de un Francez, sprea se reproduce imaginea obiectelor pe o placă argintată.

Vertical:

1. Șezătoare.— Antonimul țelinii. — *Curier.*
2. Paradisul estival al Francezilor.— Sat în Macedonia.
3. Fluviu asiatic. — Eroina unui nou roman minulescian.
4. Fluviu african) —R). Elastis.
5. Soția nepotului lui Frederic cel mare. — Eretic.
6. Romancier englez.— Acesta (lat.)—Fabrică brașoveană de avioane.
7. Cuiu.— Troia.
8. Maestru între maeștri.— Oraș pe Dreux.— Ăst.
9. Urzeală.— Acid.— Pronume, la Dativ.
10. Unitate de lucru, în Mecanică.—*Nufăr.*—Iau în posesiune.
11. Mijloc. — Literă grecească. — La sbor.
12. Gen de poezii în care s'a manifestat și Horațiu.— Criză mare, dom'le, criză mare!...

Soluțiile la concursul „Bob de Grâu" se primesc la redacția revistei „REBUS-MAGAZIN" str. Const. Mille 7-9-11, până în ziua de 15 Februarie 1933.

Deslegările vor trebui să fie scrise chiar pe jocul original publicat în volum.

Soluțiile pe foi volante nu se iau în considerație.

Deslegarea se va trimite redacției în plic închis purtând vizibil mențiunea **Pentru Concursul «BOB DE GRÂU»**.

Soluția corectă se va publica după închiderea concursului în revista „REBUS-MAGAZIN".

Muzeul Digital al Românului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Din interesanta colecţie a *Călătoriilor Extraordinare* scrise de JULES VERNE au apărut în editura «Cugetarea»:

Aventurile celor trei ruşi şi trei englezi	1	vol.
O călătorie spre centrul pământului	1	»
Un oraş plutitor	1	»
Deşertul de gheaţă	1	»
Un căpitan la 15 ani	2	»
Interesantele aventuri ale unui chinez	1	»
Mihail Strogoff	2	»
Douăzeci de mii de leghe sub mări	2	»
Copiii Căpitanului Grant	3	»
Mathias Sandorf	3	»
Ocolul pământului în 80 de zile	1	»
Cinci săptămâni în balon	1	»
Castelul din Carpaţi	1	»
Insula Misterioasă	3	»
Indiile Negre	1	»
Uimitoarea aventură a Misiunei Barsac	2	»
Testamentul unui excentric	2	»
800 Leghe dealungul Amazonei	2	»
Hector Servadac în lumea solară	2	»
Robur Cuceritorul	1	»
Comoara din Ostrov	2	»
Un bilet de loterie	1	»

F.-I. Stahl:

Marusia	1	»

Henric Stahl:

Un Român în Lună	1	»

Un volum Lei 15.—

18 68 Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/md/1901-1932

Preţul Lei 35.—